

Hồi Thứ Mười Hai

TỪ GIA CÁT PHỈ TÌNH HƯƠNG LỬA
DƯ TỬ TÀI VÌ NGHĨA LÂM NGUY

Tên núi là rừng cây rậm rạp. Lúc này đã là cuối thu, chỉ trừ những bụi trúc vẫn xanh biếc, còn khắp núi đều phủ sắc đỏ vàng của lá. Người gác trên núi đã về thông báo cho Chương Tấn xuống núi đón tiếp.

Trần Gia Lạc không thấy Lạc Băng đâu, trong lòng bỗng kinh hãi, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, liền hỏi: “Tứ tẩu đâu? Tứ ca cùng Thập tứ đệ có khỏe không”?

Chương Tấn đáp: “Thập tứ đệ không sao cả. Tứ tẩu nói là đi tìm một vật cho Tứ ca, đã đi hai ngày rồi. Dọc đường các huynh đệ không gặp hay sao”?

Trần Gia Lạc hỏi: “Đi tìm vật gì”?

Chương Tấn mỉm cười đáp: “Thuộc hạ cũng không biết. Hai ngày nay vết thương của Tứ ca đã đỡ nhiều, phải nằm suốt ngày nên chán ngán phát sinh buồn bã, Tứ tẩu nảy ra ý kiến đi tìm cái gì để chơi. Phen này không biết nhà ai xúi quẩy”.

Triệu Bán Sơn cười nói: “Tứ đệ và Tứ muội đã lớn thế này mà còn thích đùa giỡn như trẻ con vậy. Sau này có con cái, chắc hẳn tính nghịch ngợm của tổ tông còn di truyền tiếp tục”. Mọi người đều cười rộ lên.

Quần hùng vừa cười vừa lên núi, vào một trang viện lớn, đến thăm Văn Thái Lai trước. Văn Thái Lai đang râu rĩ nằm trên chiếc giường bằng mây, vừa thấy mọi người là mừng rỡ nhồm dậy đón tiếp ngay. Quần hùng kể lại những chuyện vừa qua, rồi sang phòng đối diện thăm Dư Ngư Đồng.

Mọi người bước rón rén, khẽ đẩy cửa vào, chợt nghe tiếng nước nổ. Trần Gia Lạc bước tới vén màn lên, thấy Dư Ngư Đồng nằm quay mặt vào tường, lưng lên xuống phập phồng, khóc lóc trông rất thảm thiết. Chuyện này làm ai cũng bất ngờ. Quần hùng đều là người khảng khái mau lẹ, ngay cả đám nữ nhân như Lạc Băng, Chu Ý cũng ít khi khóc lóc.

Quần hùng nhìn chàng khóc, nửa thấy kinh ngạc, nửa thấy buồn rầu. Trần Gia Lạc khẽ gọi: “Thập tứ đệ! Mọi người đến thăm đệ đây. Đệ thấy như thế nào? Vết thương đau lắm phải không”?

Dư Ngư Đồng dừng tiếng khóc, nhưng vẫn không quay lại, đáp: “Tổng đà chủ, Chu lão gia tử, sư thúc, các vị ca ca! Đa tạ các vị đến thăm. Xin thứ lỗi cho tiểu đệ không ngồi dậy thi lễ được. Mấy hôm nay vết thương đã khá nhiều rồi, nhưng mặt

của đệ bị cháy trông như quái thú, không sao gặp người ta được nữa”.

Chu Ý mỉm cười nói: “Thập tứ ca! Nam tử hán bị hỏng khuôn mặt có chi là quan trọng? Chẳng lẽ huynh sợ ế vợ hay sao”? Nghe nàng nói chuyện không kiêng nể gì, có người mỉm cười, cũng có người không sao cười nổi.

Lục Phi Thanh lên tiếng: “Dư sư diệt! Người bị cháy hỏng khuôn mặt là để cứu Tứ gia và cứu ta. Hào kiệt thiên hạ mà biết chuyện này thì không ai không nghiêng mình kính nể, không ai không khen người là anh hùng hảo hán, đại nhân đại nghĩa. Mặt người càng xấu xí thì người ta càng kính trọng, không cần lo lắng trong lòng”.

Dư Ngư Đồng đáp: “Sư thúc dạy bảo rất đúng, nhưng”... Chàng lại nhịn không nổi, khóc rống lên.

Thì ra sau khi đến Thiên Mục Sơn, Dư Ngư Đồng sáng nào chiều nào cũng được Lạc Băng chăm sóc vết thương, ngày nào Văn Thái Lai cũng qua nói chuyện giải sầu. Chàng biết mối si tình của mình đối với Lạc Băng là hoàn toàn không phải, nhưng dù sao cũng không quên được. Đêm nào chàng cũng thao thức trên giường, vừa khổ sở vừa hối hận.

Thấy mỗi khi Lạc Băng, Văn Thái Lai, Chương Tấn nhìn mình lộ vẻ kinh hãi và thương xót, Dư Ngư Đồng biết rằng khuôn mặt của mình đã bị thiêu cháy đến bất thành nhân dạng. Mấy lần chàng muốn lấy gương soi thử, nhưng rút cuộc vẫn chưa đủ dũng khí.

Phen này Dư Ngư Đồng quyết liều mạng để cứu Văn Thái Lai, báo đáp cho Lạc Băng, giải quyết mối oan nghiệt trong lòng, nào ngờ lại không được chết. Chàng nghĩ đến lúc mình dưỡng thương ở nhà họ Lý tại Hàng Châu, Lý Nguyên Chỉ đã tặng cho mối tình sâu nặng mà mình không có cách gì báo đáp, thế là vừa phụ lòng người vừa phụ ơn cứu mạng, khó chịu muôn phần. Ngày đêm suy nghĩ, vị Kim Địch Tú Tài phong lưu tiêu sái xưa kia bây giờ chỉ còn da bọc xương, tiều tụy không sao tả nổi.

Mọi người từ biệt Dư Ngư Đồng, quay về đại sảnh ngồi góp chuyện. Văn Thái Lai rầu rĩ lên tiếng: “Vì cứu ta mà mặt mày Thập tứ đệ bị hủy hoại đến thế. Y vốn là một thiếu niên tuấn tú, mà bây giờ... ôi”!

Vô Trần đạo trưởng nói: “Nam tử hán đại trượng phu hành hiệp giang hồ chỉ cần nghĩa khí là một, bản lĩnh là hai. Còn dung mạo đẹp hay xấu thì chỉ có bọn không ra gì mới xem trọng. Tay trái ta bị cụt, lưng Chương thập đệ bị tật, dáng vẻ Thường gia huynh đệ hết sức cổ quái nhưng trên giang hồ có ai chê cười đâu? Thập tứ đệ đúng là có chỗ không thông suốt”.

Triệu Bán Sơn nói: “Y vẫn còn tính trẻ, lại đang cơn bệnh, sau này mọi người khuyên giải một chút là xong. Hôm nay chúng ta phải uống say một bữa để chúc mừng Tứ đệ”.

Mọi người reo hò vui vẻ, bảo thủ hạ đi chuẩn bị tiệc rượu. Chu Ý nói: “Tiếc là

Bằng tử không có ở đây, không biết hôm nay về kịp hay không? Tỷ tỷ vẫn cười con ngựa trắng đấy chứ?”

Chương Tấn lắc đầu đáp: “Không, Tứ tẩu nói là con ngựa trắng đẹp quá dễ gây chú ý. Vết thương của Tứ ca và Thập tứ đệ chưa lành hẳn, không nên để bọn quỷ tìm đến”.

Dương Thành Hiệp mỉm cười: “Lúc này chúng ta ở đây cả rồi. Bọn quỷ tìm đến lại là chuyện tốt”.

Tưởng Tứ Căn nghe đến chữ “quỷ”, liền mỉm cười nhìn Thạch Song Anh một cái. Thạch Song Anh có ngoại hiệu là Quỷ Kiến Sầu, nhưng không ai nhắc đến cái ngoại hiệu này trước mặt Thường Thị Song Hiệp. Ngoại hiệu của Song Hiệp là Hắc Vô Thường, Bạch Vô Thường. Vô Thường cũng là quỷ, chẳng lẽ ca ca lại sợ tiểu đệ hay sao?

Trần Gia Lạc và Từ Thiên Hoàng thấp giọng bàn bạc một lúc, rồi vỗ tay một cái, mọi người đứng cả dậy. Trần Gia Lạc vội nói: “Mời hai vị Lục, Chu tiền bối ngồi xuống. Lần sau xin đừng khách sáo như thế”.

Lục Phi Thanh và Chu Trọng Anh cùng nói: “Xin phép,” rồi ngồi xuống.

Trần Gia Lạc lên tiếng: “Phen này công chuyện của chúng ta trôi chảy vô cùng, chỉ e sau này gặp phải những việc khó khăn. Chúng ta phải sắp xếp một chút. Cửu ca và Thập nhị ca đi Bắc Kinh thăm dò tin tức, xem hoàng đế có ý bội thề hay không, có âm mưu quỷ kế gì không. Việc này quan trọng hàng đầu, khó mà điều tra cho rõ được. Hai vị phải thận trọng”.

Vệ, Thạch hai người gật đầu đồng ý.

Trần Gia Lạc lại nói: “Nhờ hai vị Thường ca ca đến Vân Quế, Tứ Xuyên liên lạc với hào kiệt vùng Tây Nam. Bát ca đến vùng An Huy, Hồ Bắc. Vô Trần đạo trưởng đến vùng Lương Hồ. Thập tam ca đến vùng Lương Quảng. Tam ca cùng cha con họ Mã liên lạc hào kiệt ba tỉnh Triết Giang, Phúc Kiến và Giang Tây. Vùng Sơn Đông và Hà Nam nhờ Lục lão tiền bối chủ trì. Các tỉnh Tây Bắc nhờ Chu lão tiền bối cùng Mạnh đại ca, An đại ca, Thất ca và Chu cô nương chủ trì. Tứ ca, Thập tứ đệ dưỡng thương ở đây. vẫn nhờ Tứ tẩu và Chương thập ca lo liệu giùm, phải tuyệt đối bí mật, đừng để bọn quan phủ biết. Tâm Nghiễn cùng ta đi đến Hồi tộc. Các vị thấy thế nào?”

Mọi người đồng thanh nói: “Xin tuân lệnh tổng đà chủ”.

Trần Gia Lạc nói: “Phen này các vị chia nhau đến các tỉnh, không phải là lo việc cử sự, chỉ là liên hệ và kết giao với anh hùng hào kiệt các nơi để làm gốc rễ cho đại sự sau này. Việc của chúng ta cơ mật khác thường, dù là thân cận như thê tử, tôn trọng như song thân cùng sư trưởng cũng không được tiết lộ”.

Mọi người đồng thanh nói: “Bọn thuộc hạ hiểu rồi”.

Trần Gia Lạc nói: “Chúng ta hẹn nhau một năm. Ngày này sang năm mọi

người tập hợp ở kinh sư. Lúc đó thương thế của Tứ ca và Thập tứ đệ đã lành, chúng ta sẽ làm chuyện lớn”. Nói xong chàng vỗ bàn đứng dậy.

Mọi người theo chàng đến trung đình, ai cũng phấn khởi vô cùng. Lục Phi Thanh, Văn Thái Lai, Thường Thị Song Hiệp vẫn cảm thấy lời nói của hoàng đế khó mà tin được, nhưng Trần Gia Lạc đang cao hứng nên không tiện dỗi nước lạnh ngay.

Chương Tấn nghe tổng đà chủ lại bắt mình hưởng nhàn trên Thiên Mục Sơn, mặt mày rầu rĩ. Văn Thái Lai biết ý, liền nói với Trần Gia Lạc: “Tổng đà chủ! Vết thương của thuộc hạ đã đỡ nhiều rồi. Thập tứ đệ tuy bị bỏng nặng nhưng cũng dễ trị thôi. Nếu bọn thuộc hạ phải nằm buồn trên núi một năm, thật sự rất khó chịu. Bốn người bọn thuộc hạ muốn theo tổng đà chủ đến chỗ Hồi tộc, cũng là để Thập tứ đệ được khoan khoái trong lòng hơn”.

Chương Tấn cả mừng nói: “Đúng thế! Đúng thế”!

Văn Thái Lai nói: “Dọc đường du sơn ngoạn thủy, vết thương nhất định sẽ mau lành”.

Trần Gia Lạc đáp: “Thế cũng được. Nhưng không biết Thập tứ đệ có chịu nổi hay không”?

Văn Thái Lai nói: “Cứ để y ngồi xe mấy ngày nữa. Nhiều lắm cũng chỉ mười ngày nửa tháng là cưỡi ngựa như thường”.

Trần Gia Lạc gật đầu: “Hay lắm! Chúng ta cứ thế mà làm”.

Chương Tấn mừng rỡ chạy vào trong cho Dư Ngư Đồng biết, rồi lập tức chạy ra nói: “Thập tứ đệ cũng nói như vậy là hay nhất”.

Chu Trọng Anh kéo Trần Gia Lạc qua một bên, khẽ nói: “Tổng đà chủ! Bây giờ Tứ gia đã được cứu ra, lão đệ và hoàng thượng lại cốt nhục tương phùng, thật là hoan hỉ trùng trùng. Ta muốn thêm vào một việc vui mừng nữa, lão đệ thấy sao”?

Trần Gia Lạc hỏi: “Lão gia muốn tổ chức hôn lễ cho Thất ca và Chu đại cô nương chứ gì”?

Chu Trọng Anh mỉm cười đáp: “Đúng vậy”.

Trần Gia Lạc cười đáp: “Thế thì tuyệt diệu! Bây giờ mọi người đều ở đây, chúng ta cạn chén rượu mừng rồi hãy chia tay. Tiếc là hơi cập rập một chút, không thể mời hết bằng hữu các nơi đến chung vui với Chu đại cô nương”.

Chu Trọng Anh nói: “Bao nhiêu anh hùng hảo hán ở đây còn chưa đủ hay sao”?

Trần Gia Lạc nói: “Được! Thế thì xin lão gia chọn một ngày lành”.

Chu Trọng Anh nói: “Người như chúng ta thì cần gì tính đến ngày lành hay ngày không lành? Ta muốn tổ chức ngay hôm nay”.

Trần Gia Lạc biết ông ta không muốn vì con gái mình mà làm chậm trễ mọi người, bèn đáp: “Lão gia đã lo nghĩ vẹn toàn như thế, tại hạ thật là muôn phần cảm kích”.

Chu Trọng Anh mỉm cười nói: “Lão đệ còn khách sáo với ta làm chi nữa”?

Trần Gia Lạc cười cười đi tới trước mặt Chu Ý, chấp tay lại nói: “Đại cô nương! Ta có lời chúc mừng cô”.

Chu Ý lập tức đỏ mặt lên hỏi lại: “Huynh nói gì vậy”?

Trần Gia Lạc mỉm cười nói: “À, ta phải gọi cô là Thất tẩu mới đúng. Thất tẩu! Ta có lời chúc mừng cô”.

Chu Ý bĩu môi ra nói: “Hừ! Làm tới tởm đả chủ mà cũng hay đùa đến thế à”?

Trần Gia Lạc nói: “Được! Cô không tin ta phải không”? Chàng vỗ tay ra hiệu, mọi người lập tức im lặng trở lại.

Trần Gia Lạc đồng dục nói: “Chu lão gia vừa nói: hôm nay sẽ làm lễ thành hôn cho Thất ca và Chu đại cô nương. Chúng ta sắp có rượu uống rồi”.

Quần hùng nổi tiếng hoan hô như sấm, tới tấp kéo đến chúc mừng Chu Trọng Anh và Từ Thiên Hoảng.

Bây giờ Chu Ý mới biết đây là chuyện thật, vội trốn vào nhà trong. Vệ Xuân Hoa mỉm cười nói: “Thập đệ mau mau giữ cô ấy lại, đừng để cô dâu chạy trốn”.

Chương Tấn giả vờ đưa tay kéo lại, Chu Ý liền vung tay đánh ngay một chưởng. Chương Tấn né qua một bên, cười rộ lên hô lớn: “Úi chà, cứu mạng! Cô dâu hung dữ đánh chết người rồi!” Chu Ý cười khúc khích, chạy tuốt vào trong.

Mọi người đang vui đùa thì ngoài cửa bỗng vang lên tiếng chuông thánh thót. Lạc Băng ôm một cái hộp, chạy vào trong la lên: “Hay quá! Mọi người đều đến cả rồi. Có gì mà vui vẻ thế”?

Vệ Xuân Hoa nói: “Cô hỏi Thất ca thử xem”.

Lạc Băng hỏi: “Thất ca! Có việc gì vậy”?

Từ Thiên Hoảng ấp úng không nói được tiếng nào. Lạc Băng kinh ngạc nói: “Lạ thật, lạ thật! Tại sao hôm nay Võ Gia Cát lại ngớ ngẩn như vậy”?

Tưởng Tứ Cân đứng sau lưng Từ Thiên Hoảng đưa ngón tay ra hiệu phu thê giao bái, rồi nói: “Hôm nay Gia Cát chiêu thân, làm chú rể ngốc”.

Lạc Băng hoan hỉ, vừa cười vừa la lên: “Hồng bát, hồng bát”.

Dương Thành Hiệp hỏi: “Tứ tẩu vui đến nổi hồ đồ rồi sao? Thất ca thành hôn chứ có phải Tứ ca đâu mà Tứ tẩu lại nói là hồng bát”?

Quần hùng lại cười ồ lên. Lạc Băng nói: “Nếu biết trước hôm nay Thất ca và Ý muội kết hôn, ta sẽ thuận tay dắt bò tìm thêm ít đồ quý trọng. Lúc này chẳng có gì để làm quà, há chẳng phải là hồng bát hay sao”?

Dương Thành Hiệp hỏi: “Tứ tẩu mang về cho Tứ ca món gì vậy? Cho mọi người xem một chút có được không”?

Lạc Băng mỉm cười mở cái hộp ra, lập tức hào quang xông lên chói mắt. Thì ra đó chính là đôi bạch ngọc bình của người Hồi gửi đến để cầu hòa với hoàng đế. Quần hùng đều ngơ ngác, vội vàng hỏi kỹ.

Lạc Băng đáp: “Lúc nói chuyện với Tứ ca, ta có kể là cặp ngọc bình này rất đẹp, mỹ nhân vẽ trên bình vô cùng diễm lệ. Y không chịu tin”...

Từ Thiên Hoàng chặn đầu: “Chắc Tứ ca không tin là có người đẹp hơn Tứ tẩu, có đúng thế không”?

Lạc Băng cười cười không đáp, rõ ràng Văn Thái Lai đã nói đúng như thế. Từ Thiên Hoàng lại hỏi: “Vậy là Tứ tẩu đã đến chỗ hoàng đế để ăn cắp vật này”?

Lạc Băng gật đầu, ra vẻ rất đắc ý: “Ta đến Hàng Châu lấy ngọc bình về cho Tứ ca xem, sau đó xử lý thế nào thì tùy tổng đà chủ. Tặng lại cho Hoắc Thanh Đồng muội muội cũng được, mà chúng ta giữ lại cũng được”.

Văn Thái Lai thấy mỹ nhân Hồi tộc vẽ trên bình thật sự đẹp đến vô cùng, bất giác quay lại ngắm nghía vợ mình. Lạc Băng mỉm cười hỏi: “Muội nói không sai đấy chứ”?

Văn Thái Lai vừa cười vừa lắc đầu, Lạc Băng ngẩn ra một chút rồi hiểu ý, chắc phu quân muốn nói: “Cho dù mỹ nhân trên bình đó có đẹp lên gấp mười cũng không thể sánh kịp Băng muội”. Nàng nhìn lại chồng, không nén nổi hai má đỏ bừng lên.

Vô Trần đạo trưởng lên tiếng: “Tứ đệ, Tứ muội! Bên cạnh hoàng đế cao thủ rất nhiều. Đôi ngọc bình này lại quý trọng như thế, nhất định là được canh gác rất nghiêm ngặt. Làm sao Tứ muội lấy trộm được? Đảm lược như Tứ muội, thật sự là kẻ nam tử như ta không thể nào sánh kịp. Đạo sĩ già này phục Tứ muội thật rồi”.

Lạc Băng mỉm cười từ từ kể lại, nàng lẻn vào dinh tuần phủ, bắt một tên thái giám để hỏi cung, dùng bánh bao tẩm thuốc độc để giết lũ chó canh, giả tiếng mèo kêu để lừa đám thị vệ, rồi mò mẫm trong bóng tối tìm được cặp ngọc bình này như thế nào. Quần hùng ngẩn ra nghe đến xuất thần, ai cũng tán thưởng tài ăn cắp thần kỳ của Lạc Băng.

Lục Phi Thanh bỗng lên tiếng: “Tứ phu nhân! Ta và phụ thân của cô là Lạc lão đệ đã kết giao sinh tử nên mới ỷ mình già mà nói mấy câu. Cô đừng trách ta nhé”.

Lạc Băng vội đáp: “Xin Lục lão bá dạy cho”.

Lục Phi Thanh nói: “Cô vừa gan dạ vừa tử mĩ, đơn thương độc mã làm được việc này, thật khiến cho người ta thán phục. Nhưng việc thì có nặng có nhẹ, có lúc gấp rút mà cũng có thể chần chừ. Nếu đôi ngọc bình này liên quan đến đại sự chúng ta đang mưu tính thì mạo hiểm vì điều hiệp nghĩa là chuyện nên làm. Nhưng

chỉ vì một lời nói giỡn với Tứ gia mà cô một mình xông vào hiểm địa, lỡ gặp chuyện không may, thì chưa nói đến bạn bè lo lắng, riêng Tứ gia phải suy nghĩ thế nào”?

Nghe xong câu này, Lạc Băng toát mồ hôi đầy mình, vội đáp: “Đúng thế”!

Lục Phi Thanh lại tiếp: “May mà đêm đó hoàng đế bị chúng ta mời đi Lạc Hòa Thập, bọn thị vệ bối rối không biết làm gì chỉ lo tìm hoàng đế, nên dinh tuần phủ không có cao thủ cảnh giác. Nếu có bọn Kim câu thiết chưởng Bạch Chấn ở đó, thì mối nguy hiểm thật là không nhỏ”.

Lạc Băng vâng dạ liên hồi, quay lại thề lời với Văn Thái Lai một cái.

Trần Gia Lạc bèn lên tiếng giải vây cho Lạc Băng: “Chắc là sau khi cứu được Tứ ca ra ngoài, Tứ tẩu vui mừng đến nỗi hồ đồ. Sau này đừng làm như thế nữa”.

Lạc Băng vội nói: “Không làm nữa, không làm nữa”.

Trần Gia Lạc nói: “Được rồi, bây giờ chúng ta lo chuẩn bị đại lễ cho Thất ca. Nay, Thất ca! Việc trước mắt gấp như cứu hỏa, trên núi chuẩn bị vật dụng không tiện chút nào. Huynh vốn thần cơ diệu toán, túc trí đa mưu, hãy mau mau nghĩ ra kế hoạch vẹn toàn”.

Mọi người trong sảnh đường đều cười rộ. Từ Thiên Hoảng nghĩ đến chuyện sắp được kết hôn với người trong mộng, hôn phách bay đâu mất hết, thật sự hồ đồ. Chàng nghe mọi người đùa giỡn mà chỉ biết bối rối mỉm cười, không nói được lời nào.

Trần Gia Lạc cười nói: “Võ Gia Cát của chúng ta đã trở thành chú rể gốc thật rồi. Vậy thì ta phải có ý kiến. Nhà gái thì do Chu lão gia làm chủ hôn, chuyện đó thì rõ rồi. Nhà trai xin mời Tam ca làm chủ hôn, Lục lão gia làm ông mai. Cửu ca! Phiền huynh cưới con bạch mã của Tứ tẩu vào thành Vu Tiên, mua gấp những thứ phải dùng trong lễ cưới. Mạnh đại ca! Phiền huynh xuống núi chuẩn bị tiệc rượu. Quà cưới thì tạm thời nợ lại, sau này Thất tẩu có con thì mỗi người tặng gấp đôi. Các vị thấy như vậy có được hay không”?

Vệ Xuân Hoa và Mạnh Kiện Hùng nhận lệnh đi ngay. Triệu Bán Sơn thì nói: “Bên họ nhà trai, dĩ nhiên tổng đà chủ phải đứng chủ hôn. Lát nữa thuộc hạ lo việc xướng lễ là được rồi”.

Trần Gia Lạc vẫn khiêm nhường đưa đẩy, nhưng ai cũng nói thủ lĩnh phải làm chủ hôn, nên cuối cùng chàng đồng ý.

Đến xế chiều, Mạnh Kiện Hùng về báo tiệc rượu đã chuẩn bị xong, chỉ có phần hơi thô thiển. Mọi người đều nói là không hề gì. Nửa giờ nữa Vệ Xuân Hoa cũng trở về, vật dụng đã mua sắm đủ. Mảo phụng, áo cưới của cô dâu đều có, mua từ tiệm bán lễ phục.

Lạc Băng cầm y phục cô dâu, định vào trang điểm cho Chu Ý. Thấy ngay cả phấn son cũng mua đầy đủ, nàng mỉm cười nói: “Cửu ca! Huynh thật là chu đáo.

Không biết sau này vị cô nương nào có phước được làm thê tử của huynh”?

Vệ Xuân Hoa cười nói: “Tứ tẩu đừng nói giỡn nữa. Tối nay chúng ta nghĩ trò gì chọc phá cô dâu chú rể thử xem”.

Lạc Băng vỗ tay cười lớn: “Hay lắm! Huynh có ý kiến gì không”?

Tưởng Tứ Cân và mọi người nghe bàn tán tới chuyện trêu ghẹo cô dâu đều quây cả lại, nhao nhao đề ra ý kiến. Vệ Xuân Hoa nói: “Tứ tẩu! Tứ tẩu lấy trộm được ngọc bình của hoàng đế, ai cũng thán phục. Nhưng hồi nãy Lục lão tiền bối đã nói, nếu có mặt bọn cao thủ trong đại nội thì e rằng không dễ dàng như thế”.

Lạc Băng mỉm cười đáp: “Ăn trộm là đấu trí chứ không phải đấu lực. Tuy ta đánh không lại bọn chúng, nhưng chưa chắc đã không đánh cắp được”.

Vệ Xuân Hoa nói: “Chuyện đó phải xem lại. Thất ca là người lanh lợi thông minh nhất hội. Nếu tối nay Tứ tẩu ăn cắp được của y, thì chúng ta đều phục Tứ tẩu:

Lạc Băng mỉm cười hỏi: “Huynh muốn ta lấy cắp thứ gì của Thất ca”?

Vệ Xuân Hoa cười nói: “Đợi cô dâu chú rể đi nghỉ, Tứ tẩu ăn cắp hết quần áo để sáng mai họ không dậy được”.

Chương Tấn và cả đám đều rộ lên khen hay. Triệu Bán Sơn tới hỏi: “Có gì mà vui thế”?

Tưởng Tứ Cân đẩy ông ra chỗ khác, nói: “Chuyện này không liên quan đến Tam ca”. Mọi người nghĩ Triệu Bán Sơn lão thành bảo thủ, nên sợ ông lén nói cho Từ Thiên Hoảng biết.

Chờ Triệu Bán Sơn rời khỏi, Dương Thành Hiệp mới tiếp: “Khi đối phó với hoàng đế, chúng ta cũng dùng cách này. Quả nhiên hấn không mặc quần áo thì không dám ngồi dậy. Tứ tẩu! Việc này khó lắm, xem chừng Tứ tẩu không làm nổi đâu”.

Lạc Băng chau mày không đáp, thầm nghĩ: “Việc này thật sự không dễ. Hơn nữa trò đùa này hơi quá đáng, e rằng Y muội sẽ trách”. Nhưng nàng nghe Dương Thành Hiệp khích bác bèn nổi lòng hiếu thắng, hỏi lại: “Nếu ta lấy cắp được thì sao”?

Vệ Xuân Hoa nói: “Ở đây có Bát ca, Thập đệ, Thập nhị đệ, Thập tam đệ và ta. Năm người chúng ta sẽ làm cho con bạch mã của cô một bộ yên cương bằng vàng ròng, kiêu dáng thời trang, chất lượng cao, bảo đảm cô vừa ý”.

Lạc Băng gật đầu: “Hay lắm, chúng ta cứ thế. Còn nếu lấy cắp không được, ta sẽ thêu tặng mỗi vị một cái túi hoa”.

Dương Thành Hiệp và Vệ Xuân Hoa đồng thanh nói: “Hay lắm! Nói một lời thôi đấy nhé”.

Tưởng Tứ Cân dặn kỹ: “Cái túi hoa đó Tứ tẩu phải thêu cho đẹp, không được

làm ầu tả đầu”.

Lạc Băng mỉm cười: “Úi chà! Tứ tẩu đã ăn gian với đệ bao giờ đâu? Nhưng các vị không được nói với Thất ca, Thất tẩu”.

Dương Thành Hiệp và mọi người đều đồng thanh nói: “Việc đó đương nhiên. Chúng ta còn thích thua Tứ tẩu để có chuyện náo nhiệt mà xem”. Sáu người thương lượng xong xuôi rồi chia tay nhau để chuẩn bị cho hôn lễ.

Lạc Băng đã nhận lời thách đố, nhưng nhất thời chưa biết phải thực hiện thế nào. Đối phó với Chu Ý thì dễ, còn Từ Thiên Hoảng là người đa mưu túc trí. Dùng kế thì nàng biết mình không phải là địch thủ của họ Từ, chỉ còn cách tùy cơ ứng biến, đi nước nào tính nước đó mà thôi.

Lát sau đèn lồng trong đại sảnh đã thấp sáng trưng. Từ Thiên Hoảng mặc trường bào, khoác thêm áo ngắn đứng phía bên trái. Lạc Băng dìu Chu Ý ra, Triệu Bán Sơn lớn tiếng xướng lễ. Hai vợ chồng bái thiên địa trước, rồi bái tới thần vị Hồng Hoa lão tổ. Sau đó, hai người hành lễ trước mặt vợ chồng Chu Trọng Anh, rồi Trần Gia Lạc. Chu Trọng Anh và Chu phu nhân trả lại nửa lễ, còn Trần Gia Lạc không dám nhận đại lễ nên quì xuống trả lễ. Chu Trọng Anh đứng bên liên tiếp nói lời khiêm tốn. Đôi vợ chồng mới lại cảm tạ ông mai Lục Phi Thanh.

Phu thê giao bái xong, theo thứ tự mà thi lễ với Vô Trần đạo trưởng, Triệu Bán Sơn, Văn Thái Lai, Thường Thị Song Hiệp. Tâm Nghiễn dìu Dư Ngư Đồng ra đại sảnh ngồi trên ghế. Chàng che mặt bằng tấm khăn xanh chỉ để lộ đôi mắt, cũng tới thi lễ với tân lang tân nương.

Không khí trong đại sảnh rất vui vẻ. Dư Ngư Đồng lấy kim dịch ra thổi bài Phượng Cầu Hoàng. Mọi người thấy tinh thần chàng đã khá, lại thêm phần hoang hỉ.

Sau đó mọi người ngồi vào tiệc rượu. Vô Trần đạo trưởng cầm lấy bình rượu, hô lớn: “Hôm nay ai chưa say thì không được đi ngủ”... Nói chưa xong, ông bỗng vung tay lên, ném cái bình vào cây quế trong vườn.

Bình rượu vừa ném ra, Vệ Xuân Hoa và Chương Tấn cũng tung người vọt theo. Hai người uống rượu không mang theo bình khí, tay không mà tung người đến cây quế. Cái bình chẳng đánh trúng ai, sắp rơi xuống đất thì Vệ Xuân Hoa đưa tay chụp được.

Chương Tấn nhảy lên đầu tường nhìn quanh tứ phía, vẫn không phát hiện người nào. Y quay lại báo cho Trần Gia Lạc biết, rồi hỏi có cần ra ngoài lục soát hay không, Trần Gia Lạc mỉm cười nói: “Hôm nay là ngày vui của Thất ca, đừng để bọn chuột nhất làm hỏng mất hứng thú của mình. Chúng ta cứ uống rượu đi”.

Chàng khế dặn Tâm Nghiễn đem mấy thủ hạ tuần tra bốn phía, đừng để kẻ gian vào đây phóng hỏa. Tâm Nghiễn tuân lệnh ra ngoài.

Mọi người thấy Trần Gia Lạc mặc kệ, lại tiếp tục vui vẻ mời nhau. Trần Gia

Lạc nói nhỏ với Vô Trần đạo trưởng: “Đạo trưởng! Tại hạ cũng thấy bóng người nhảy lên cành cây. Nhìn thân thủ cũng biết hấn không cao minh gì lắm”.

Vô Trần đạo trưởng đáp: “Đúng thế! Cho hấn đi thôi”.

Trần Gia Lạc đứng dậy, đồng dục nói: “Trên Lục Hòa Tháp đạo trưởng đại triển thần oai, khiến Thiên Sơn Song Ung không dám coi thường chúng ta. Chúng ta kính đạo trưởng một ly”.

Mọi người đều đứng dậy, nâng ly chúc tụng. Vô Trần đạo trưởng mỉm cười nói: “Thiên Sơn Song Ung quả nhiên danh bất hư truyền. Giả tử Trần Đức Chính trẻ lại hai mươi tuổi, bản đạo chắc chắn không phải là đối thủ của lão”.

Triệu Bán Sơn cười nói: “Nếu thế thì tay chân của lão có nhanh nhẹn hơn thật, nhưng công phu lại không được thuần thực đến thế”.

Bên một bàn khác, Chương Tấn đang hò hét đổ quyền với Thạch Song Anh. Tiếng reo hò càng lúc càng lớn. Dương Thành Hiệp, Tưởng Tứ Cân hai người một phe đấu rượu với Thường Thị Song Hiệp, mỗi người đã uống bảy tám chén lớn.

Văn Thái Lai và Dư Ngư Đồng vẫn còn mang thương tích, không dám uống rượu nhưng cũng ngồi tại bàn, uống trà chung vui với mọi người. Mọi người không ngớt đùa giỡn với Dư Ngư Đồng cho chàng đỡ buồn rầu.

Ăn xong mấy món, đôi vợ chồng mới ra mời rượu từng bàn một. Vợ chồng Chu Trọng Anh hoan hỉ vô cùng, ngoác miệng ra cười đến nỗi không ngậm lại được. Chu Ý trước nay rất mê uống rượu, nhưng hôm nay Chu phu nhân dặn nàng không được uống một hớp nào. Nàng đi mời rượu, mọi người không ngớt mời lại. Cô dâu cũng rất muốn uống say một bữa nhưng nghĩ đến lời mẹ dặn nàng đành phải chối từ, trong lòng không khỏi rầu rĩ. Vẻ không vui lộ rõ ra ngoài mặt.

Vệ Xuân Hoa mỉm cười nói: “Ái chà! Cô dâu đang giận chú rể kia kìa. Thất ca mau mau xin lỗi, quì xuống nhanh lên”.

Tưởng Tứ Cân cũng nói: “Thất ca! Huynh chịu nhịn một tí đi, quì xuống chút xíu. Nếu chú rể chịu quì thì con đầu lòng là con trai đó”.

Chu Ý nhịn không nổi nữa, cười khúc khích rồi nói: “Ca ca chưa có con, làm sao mà biết được? Chỉ nói bậy thôi”.

Mọi người thấy cô dâu mới ngây thơ, không ai là không cao hứng. Chu phu nhân lắc đầu, than thở liên hồi: “Nói thế mà cũng nói được, chẳng giống cô dâu chút nào”.

Lạc Bằng khê bảo Vệ Xuân Hoa: “Các huynh ép Thất ca uống đi, giúp ta một chút”.

Vệ Xuân Hoa đảo mắt liếc Tưởng Tứ Cân một cái, hai người bèn đứng dậy cụng ly với chú rể. Từ Thiên Hoảng cũng thấy hai người lén lút, biết là có vấn đề. Nhưng hôm nay chú rể không thể từ chối rượu mời, nên chàng cứ sảng khoái cạn hết chén này đến chén khác. Uống được mười mấy chén, đột nhiên chàng cảm

thấy lắc lư con tàu đi, ngồi phịch xuống, gục lên bàn.

Chu phu nhân rất yêu mến con rể, vội kêu lên: “Nó say rồi”! Bà gọi An Kiện Cương điu họ Từ vào phòng để nghỉ ngơi.

Dương Thành Hiệp thấy chú rể đã say, liền nói với Lạc Băng: “Lần này chắc là Tứ tẩu thắng rồi”.

Lạc Băng mỉm cười, tìm một bình trà. nàng đổ hết trà ra, rót rượu vào, rồi tới phòng cô dâu chú rể tìm Chu Ý. Thấy nàng vào, cô dâu mừng rỡ nói: “Băng tỷ mau mau vào đây! Muội đang buồn lắm”.

Lạc Băng hỏi: “Ý muội có khát nước không? Ta đem trà đến cho muội đây”.

Chu Ý đáp: “Muội không muốn uống trà đâu”.

Lạc Băng kê bình trà vào mũi cô bé, nói: “Trà này thơm lắm”.

Chu Ý ngửi thấy mùi rượu cả mừng, lập tức đón lấy tu một hơi. Hết nửa bình, nàng mới dừng lại để nói: “Băng tỷ! Tỷ thật là tốt với muội”.

Thấy Chu Ý ngây thơ hoàn toàn không phòng bị, Lạc Băng đã không nỡ trêu ghẹo. Nhưng nàng nghĩ lại, chọc phá cô dâu cũng chỉ là chuyện lấy hên, đùa giỡn quá đáng một chút cũng chẳng hề gì, liền nói: “Ý muội! Ta muốn nói với muội một việc. Lẽ ra việc này không thể nói, nhưng tỷ muội mình đã thân nhau như thế, thì giả sử nói năng quá đáng một chút, muội cũng không trách tỷ phải không?”

Chu Ý đáp: “Đương nhiên là thế. Tỷ tỷ nói nhanh lên”.

Lạc Băng bèn hỏi: “Mẫu thân của muội đã dạy cho muội chưa? Lát nữa trút bỏ y phục”...

Chu Ý mới nghe đến đó mặt đã đỏ chói lên, hỏi lại: “Cái gì vậy? Mẫu thân muội chưa nói gì cả”.

Lạc Băng nghiêm hẳn mặt, trịnh trọng nói tiếp: “Vậy thì chắc Chu phu nhân cũng không biết. Thế này, sau khi nam nữ kết hôn, nếu gió đông không ép gió tây thì gió tây cũng ép gió đông, bao giờ cũng có một người bắt nạt người kia”.

Chu Ý “À” một tiếng rồi nói: “Muội không muốn bắt nạt huynh ấy, nhưng huynh ấy cũng đừng hòng ăn hiếp muội”.

Lạc Băng nói: “Đành là thế, nhưng nam nhân nào cũng có lúc cường hung bá đạo, khi đó họ chẳng biết tốt xấu gì nữa, thật sự là nữ nhân chúng ta không có cách nào đối phó. Hơn nữa Thất ca lại là người tinh minh lanh lợi, còn Ý muội thật thà trung hậu, lại càng nên để ý đề phòng”.

Câu này đã động tới những suy nghĩ tận đáy lòng Chu Ý. Tuy nàng đối với Từ Thiên Hoảng có tình ý rất sâu, nhưng mỗi khi nghĩ đến ông chồng điều ngoa cổ quái, quỷ kế đa đoan là phải đau đầu. Trong lòng nàng cũng có phần sợ hãi, nhưng trước mặt Lạc Băng không chịu tỏ ra yếu đuối, bèn nói: “Giả tử huynh ấy hung dữ với muội, muội cũng không sợ. Cùng lắm thì hai người rút đao tính toán với nhau”.

Lạc Băng mỉm cười bảo: “Ỗ muội! Vợ chồng thì phải ôn hòa mới đúng, sao có thể động đao thương? Không sợ người ta chê cười hay sao? Hơn nữa Thất ca tình cảm với muội như thế, làm sao muội đủ can đảm thọc đao vào người huynh ấy?”

Chu Ỗ ngẩn mặt ra, không biết nói sao. Lạc Băng tiếp: “Công phu của Văn tứ ca giỏi hơn ta rất nhiều, nếu đánh nhau thì mười Lạc Băng này cũng không phải là đối thủ của huynh ấy. Nhưng xưa nay chúng ta chưa hề cãi nhau, chứ đừng nói tới đánh nhau. Huynh ấy rất nghe lời ta”.

Chu Ỗ gật đầu: “Đúng thế! Tỷ tỷ thật là”... Nói đến đây, nàng đột nhiên dừng lại.

Lạc Băng nói: “Ỗ muội muốn hỏi tỷ dùng cách nào phải không”? Chu Ỗ đỏ mặt, dứt khoát gật đầu.

Lạc Băng nghiêm trang nói: “Đáng lẽ chuyện này không thể nói ra, nhưng muội đã nhất định muốn biết thì ta nói cho muội biết. Nhưng muội không được nói với Thất ca, nếu tiết lộ bí mật này thì muội đừng có trách”.

Chu Ỗ suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Lạc Băng nói: “Lát nữa hai người ngủ chung, muội khoan hãy cởi y phục. Phải đợi Thất ca cởi y phục trước, rồi muội mới thối tất dền, đặt y phục của cả hai người lên cái bàn này”. Nàng chỉ cái bàn ở bên cửa sổ, nói tiếp: “Muội phải đặt y phục của huynh ấy ở dưới, rồi lấy y phục của muội đè lên. Thế thì từ nay về sau, suốt đời huynh ấy sẽ nghe lời muội, không dám ăn hiếp muội nữa”.

Chu Ỗ bán tín bán nghi hỏi lại: “Có thật như vậy không”?

Lạc Băng nói: “Sao lại không thật? Có phải mẫu thân của muội rất sợ phụ thân không? Nhất định bà ấy không biết phương pháp này, không thì đã dạy cho muội rồi,”.

Chu Ỗ nghĩ thầm: “Quả nhiên mẫu thân sợ gia gia”. Nàng bèn gật đầu một cái.

Lạc Băng nói tiếp: “Lúc đặt y phục lên bàn, muội đừng để huynh ấy nghi ngờ. Nếu huynh ấy phát hiện thì chắc chắn nửa đêm sẽ thức dậy đảo ngược y phục từ trên xuống dưới. Thế là hỏng bét”.

Chu Ỗ càng tưởng tượng càng thấy mắc cỡ, nhưng nghĩ đến chuyện phúc họa suốt đời nên quyết định làm theo. Nàng nghĩ bụng: “Chỉ cần chàng không ăn hiếp mình là được rồi, còn mình thì nhất định sẽ tử tế với chàng. Chàng mất cả song thân từ bé, lẽ nào mình lại ăn hiếp hay ngược đãi chàng”?

Lạc Băng muốn cô bé ngây thơ này tin chắc chắn hơn, lại dạy cho nàng rất nhiều bí quyết làm vợ. Đây là những lời khuyên thật sự, Chu Ỗ đỏ ửng mặt lên, vừa nghe vừa cảm kích Lạc Băng chỉ dạy.

Đang nói chuyện vui vẻ thì đột nhiên bên ngoài có bóng người lay động, sau đó nghe tiếng Từ Thiên Hoảng hô hoán. Chu Ỗ đứng dậy trước, vọt ra cửa, nhìn

thấy họ Từ khoác trường bào, tay cầm đủ cả đơn đao thiết quả, từ trên tường nhảy xuống. Chu Ý liền hỏi: “Cái gì thế? Có ăn trộm hay sao?”

Từ Thiên Hoảng đáp: “Ta thấy trên tường có người lén nhìn vào, nhảy ra định đuổi bắt thì hắn đã chạy mất tích rồi”.

Chu Ý mở rương quần áo, lôi đơn đao dưới đáy rương ra. Thì ra Chu phu nhân bắt con gái đem hết hung khí ra khỏi phòng cưới, nhưng Chu Ý cố chấp không nghe, giấu đao vào cái rương này. Nàng cầm đao kêu gọi: “Mau mau ra ngoài lòng xết”.

Lạc Băng cười nói: “Thôi đi, bình tĩnh một chút. Vô số bá thúc huynh đệ ở đây, chẳng lẽ cô còn sợ bọn trộm vặt đến ăn cắp của hồi môn hay sao?”

Chu Ý nhoẻn cười, quay trở về phong. Lạc Băng chỉ mặt Từ Thiên Hoảng nói: “Hay lắm, thì ra huynh giả bộ say. Để ta đi bắt trộm trước rồi quay lại đây xem phải xử phạt ra sao. Huynh coi chừng cô dâu dùm ta, đừng để cô ấy động đao động thương nữa”. Nàng vừa nói vừa giành lấy binh khí trong tay họ Từ.

Từ Thiên Hoảng mỉm cười trở về phòng, nghe trên mái nhà có nhiều người chạy, quần hùng đều ra ngoài lục soát. Chàng thầm nghĩ: “Chúng ta mới thề thốt với hoàng đế xong, chắc không phải triều đình sai người đến đây thăm dò. Chẳng lẽ hoàng đế mới về đã bội ước ngay hay sao? Nhìn thân thủ của người chạy trên tường cũng biết công phu của hắn chẳng giỏi gì, chắc là bạn bè hắc đạo đi ngang thấy có tiệc mừng nên ghé vào kiếm chác mà thôi”.

Đang suy nghĩ thì Lạc Băng, Vệ Xuân Hoa, Dương Thành Hiệp, Chương Tấn, Tưởng Tứ Căn kéo vào, tay ai cũng cầm bình rượu, hò hét loạn xạ: “Chú rể giả say để gạt mọi người, phải phạt thế nào đây?”

Từ Thiên Hoảng không còn gì để nói, đành uống với mỗi người ba chén. Mọi người đều muốn xem màn kịch tiếp theo, quyết chẳng chịu tha. Từ Thiên Hoảng cười khổ nói: “Tên giặc kia vẫn chưa bắt được. Mọi người uống bớt vài chén, đừng để đêm nay bị trộm mất đồ”.

Dương Thành Hiệp cười ha hả: “Huynh cứ việc uống tiếp. Tối nay hết thấy anh em sẽ thay phiên canh gác cho Thất ca cùng Thất tẩu”.

Đang láo nháo thì Chu Trọng Anh đi vào phòng. Ông thấy con rể say không đứng vững nữa, líu lười nói không ra tiếng, liền tới nói đỡ mấy câu, cạn chén với mọi người. Quần hùng thấy Từ Thiên Hoảng đã say thật rồi, bèn đùa mấy câu với Chu Ý rồi lui ra hết.

Mọi người giải tán, Chu Ý thấy trong phòng chỉ còn lại mình với chồng, bất giác trái tim đập thành thịch. Nàng liếc nhìn Từ Thiên Hoảng, thấy chàng để nguyên quần áo nằm vật ra giường ngáy khò khò, bèn nhẹ nhàng đứng dậy chốt cửa phòng lại. Dưới ánh nến, trông mặt chàng càng đỏ. Chu Ý khẽ gọi: “Này huynh ngủ rồi sao?”

Từ Thiên Hoảng không đáp. Chu Ý biết chàng đã ngủ say, nhìn quanh thấy chẳng có ai, cố gắng lắng nghe nhưng tiếng ồn cũng hết từ lâu, bèn nghĩ: “Chắc tên trộm kia chạy trốn mất rồi”. Nàng cởi áo ngoài ra, đến giường đẩy chồng lăn vào trong. Chu Ý cởi giày và trường bào cho chàng, định cởi cả áo lót nhưng đột nhiên hổ thẹn nghĩ thầm: “Cởi trường bào chắc cũng đủ rồi, mà mình cũng không muốn bức hiếp huynh ấy”.

Chu Ý làm theo lời Lạc Băng, để trường bào của chồng lên bàn cạnh cửa sổ rồi cởi y phục của mình đặt lên trên. Sau đó nàng quay lại giường lấy chăn đắp lên người Từ Thiên Hoảng, còn bản thân mình thì trùm một cái chăn khác, nằm co rút mé ngoài, không dám động đậy chút nào.

Hồi lâu Từ Thiên Hoảng bỗng trở mình. Chu Ý giật bắn người, lại càng cố gắng nằm dịch ra cạnh giường. Đúng lúc đó ngọn nến bỗng nổ lách tách. Chu Ý sợ chồng tỉnh dậy nhìn thấy cách sắp xếp quần áo, nên định đứng dậy thổi tắt nến đi. Nào ngờ cảm giác cởi áo ngoài nằm cạnh nam nhân lại khiến nàng sợ hãi, cố gắng mấy cũng không dám ngồi dậy. Nàng thầm tự trách mình vô dụng, lo lắng đến mức vã mồ hôi đầy mình. Đột nhiên nàng nảy ra sáng kiến, xé áo lót mình lấy hai mảnh nhỏ, cho vào mồm nhấm ướm, rồi vo thành hai viên tròn, thi triển thủ pháp phóng Thiết liên tử. Nghe hai tiếng phụt phụt, đôi nến lập tức tắt ngấm.

Từ Thiên Hoảng đang ngủ cực say. Tửu lượng của chàng vốn chẳng khá gì, lần này bị ép uống đến mười hai phần mười, có thể nói là bất tỉnh nhân sự. Chàng trở mình cái nữa, Chu Ý lại kinh hãi rúc sâu vào chăn. Không biết sau bao lâu, đột nhiên ngoài cửa sổ có tiếng chít chít nổi lên, rồi lát sau có tiếng mèo kêu. Nghe tiếng con mèo nhảy vào trong phòng, quanh quẩn một chút rồi chui vào gầm giường, ngủ dưới chân Chu Ý.

Chu Ý không nghe thấy gì nữa, trong phòng có thêm một con mèo lại cảm thấy yên tâm hơn, nên mơ hồ chớp mắt được một chút. Khoảng canh ba, đột nhiên ngoài cửa sổ có tiếng lách cách. Chu Ý chú ý lắng nghe, hình như có tiếng hô hấp, bèn nghĩ: “Hay là các vị huynh đệ bày trò náo nhiệt, nắp xem chuyện lạ trong phòng”?

Nàng muốn lên tiếng hỏi nhưng không dám, bất giác thấy mặt nóng ran nên ngậm chặt miệng lại. Đột nhiên có giọng Tâm Nghiễn bên ngoài quát lên: “Ai? Không được động đậy”!

Sau đó là tiếng đao kiếm chạm nhau, rồi nghe giọng Thường Thị Song Hiệp: “Con rùa nào mà to gan thế”? Một thanh âm lạ tai “Úi chà” một tiếng, chắc vừa bị trúng đòn.

Chu Ý bước xuống đất, mò tìm đơn đao, rồi đến bàn để lấy y phục. Bất giác nàng kêu khổ, y phục không biết đâu hết rồi. Nàng bất kể xấu hổ hay không, vừa kéo Từ Thiên Hoảng dậy vừa gọi khẽ: “Tỉnh dậy mau lên! Mau mau ra ngoài bắt ăn trộm! Bọn trộm đã... đã... đã lấy cắp y phục của chúng ta rồi”.

Từ Thiên Hoảng giật mình thức giấc, cảm thấy một bàn tay vừa mềm vừa ấm nắm lấy tay mình. Trong bóng tối chàng ngửi thấy mùi hương thoang thoảng, cứ tưởng mình vẫn còn say, nghĩ lại mới biết đây là đêm động phòng hoa chúc của mình. Chàng bất giác động lòng, nhưng trước mắt có địch nên lập tức trấn tĩnh lại, kéo vợ ra giấu sau lưng, mình che chắn trước mặt nàng, rồi tiện tay vợ lấy một cái ghế đề phòng có địch. Nhưng nghe thấy trên mái nhà và xung quanh đều có tiếng vỗ tay nho nhỏ, chàng liền khẽ nói: “Huynh đệ chúng ta đã canh giữ hết xung quanh rồi, bọn trộm đó đừng hòng trốn thoát”.

Chu Ý hỏi: “Làm sao huynh biết”?

Từ Thiên Hoảng đáp: “Những tiếng vỗ tay này là ám hiệu để thông tin trong hội. Bốn phương tám hướng đều canh giữ cả rồi, chúng ta không cần ra ngoài nữa”! Chàng để cái ghế xuống, quay lại ôm lấy Chu Ý, dịu dàng nói: “Ý muội! Ca ca uống rượu nhiều quá, ngủ say không biết tới ai, thật là tệ hại”...

Nghe một tiếng “Choảng,” đơn đao trên tay Chu Ý đã rơi xuống đất. Hai người ôm nhau ngồi trên giường, Chu Ý rúc đầu vào ngực của chồng, không ai nói tiếng nào.

Lát sau nghe tiếng Vô Trần đạo trưởng la lên: “Thằng giặc cỏ này cũng lanh lẹ lắm, không biết trốn đâu mất rồi”.

Bên ngoài ánh lửa chói mắt, chắc mọi người đốt đuốc lên để kiểm tra mọi chỗ. Từ Thiên Hoảng bảo: “Muội ngủ đi, để ca ca ra ngoài xem thử”.

Chu Ý nũng nịu nói: “Muội cũng đi”.

Từ Thiên Hoảng đáp: “Cũng được. Mặc quần áo đi”. Chu Ý bèn mở rương, lấy hai bộ y phục khác ra để mặc.

Từ Thiên Hoảng vừa rút chốt cửa đã thấy trường bào của mình và quần áo của Chu Ý xếp gọn gàng để ngay trước cửa, lập tức ngẩn ra. Chu Ý cũng kêu lên: “Tên giặc này thật là cổ quái! Sao hắn lại trả quần áo lại đây”?

Từ Thiên Hoảng nhất thời không hiểu nổi vụ này, bèn hỏi: “Y phục của chúng ta vốn để ở chỗ nào”?

Chu Ý đáp ứng trả lời: “Hình như ở cạnh giường, muội cũng không nhớ chắc”.

Lúc này, Lạc Băng và mọi người xách đuốc tới gần. Vệ Xuân Hoa mỉm cười hỏi: “Têm trộm kia đánh thức được cả cô dâu chú rể hay sao”?

Lạc Băng giả vờ kinh hãi nói: “Ừa, sao ở đây lại có một đống quần áo”?

Vệ Xuân Hoa cười phì ra. Từ Thiên Hoảng nhìn là biết ngay hai người quậy phá. Nhưng chàng không nói ra làm chi, chỉ mỉm cười: “Ta uống nhiều rượu quá, ngay cả quần áo cũng bị bọn chuột nhất tha đi mất”.

Lạc Băng cười nói: “Không biết Thất ca say rượu hay say cái gì nữa”? Nàng mỉm cười không đáp.

Thì ra đợi đến nửa đêm, đoán Chu Ý đã ngủ say, Lạc Băng mới khê cạy cửa sổ phòng cô dâu chú rể. Nàng biết phải phát ra tiếng động, nên vừa cạy cửa vừa giả tiếng chuột kêu. Mở xong cửa sổ, ném vào một con mèo, vợ lấy đồng quần áo trên bàn rồi khép cửa sổ lại.

Bọn Dương Thành Hiệp đang ngồi trong phòng chờ đợi, thấy nàng đem quần áo đến đều rất thán phục, nhao nhao lên hỏi nàng đã thi triển diệu thuật gì, nhưng Lạc Băng chỉ cười cười không đáp. Mọi người đùa giỡn một lúc, đang định đi ngủ thì nghe Tâm Nghiễn la lên: “Phát hiện kẻ địch rồi”.

Lạc Băng nghĩ: “Quần áo ăn cắp được rồi, nhân cơ hội này trả lại là hay nhất, để sáng mai Ý muội không phải xấu hổ”. Nàng lại chạy tới cửa sổ phòng cô dâu, nghe trong phòng có tiếng nói chuyện, biết hai người đã tỉnh, bèn để quần áo trước cửa rồi chạy trốn.

Bấy giờ Trần Gia Lạc và mọi người đã tới đây, có cả Chu Trọng Anh. Trần Gia Lạc nói: “Quanh khu nhà đã vây chặt, không sợ hấn trốn ra ngoài. Chúng ta lục soát từng phòng một đi”. Mọi người vào từng phòng tìm kiếm, tìm mãi vẫn không thấy bóng dáng tên trộm đâu. Vô Trần đạo trưởng nổi giận, bắt đầu quát tháo.

Từ Thiên Hoảng đột nhiên kinh hãi la lên: “Đi xem Thập tứ đệ thế nào”.

Vệ Xuân Hoa mỉm cười nói: “Tổng đà chủ đã nhờ Lục lão tiên bối bảo vệ Thập tứ đệ, nhờ Triệu tam ca bảo vệ Văn tứ ca, sợ hai người đang thụ thương dễ bị ám toán. Nếu không có ai trông nom Tứ ca thì Tứ tẩu làm gì còn tâm trí để đùa giỡn với anh em nữa”.

Từ Thiên Hoảng đáp: “Đúng vậy, nhưng chúng ta cũng nên xem qua một chút. Thằng giặc này mà không phải đến tìm Tứ ca thì cũng đến tìm Thập tứ đệ”.

Trần Gia Lạc nói: “Thất ca nói rất có lý”.

Mọi người tới phòng Văn Thái Lai trước. Trong phòng thấp đèn sáng trưng, Văn Thái Lai đang đánh cờ với Triệu Bán Sơn, tiếng ồn ào bên ngoài cũng không nghe thấy.

Mọi người lại tới phòng Dư Ngư Đồng. Lục Phi Thanh đang ngồi trên thềm cửa ngẩng mặt nhìn trời, thấy mọi người đến liền nói: “Ở đây cũng không có động tĩnh gì”.

Đám anh hùng hảo hán này bắt cóc được cả hoàng đế, mà hôm nay lại không bắt được một tên trộm vặt, ai cũng vừa tức giận vừa thấy ngạc nhiên. Từ Thiên Hoảng ghé tai vào cửa sổ, nghe tiếng lửa nổ lách tách, rồi đèn tắt phụt, rõ ràng là có người trong phòng thổi tắt ngọn đèn. Chàng nãy dạ nghi ngờ, bèn nói: “Chúng ta vào xem Thập tứ đệ ra sao”.

Lục Phi Thanh nói: “Y ngủ say rồi, nên ta mới ngồi ngoài canh phòng”.

Lạc Băng nói: “Chúng ta đi nơi khác đi”.

Từ Thiên Hoảng nói: “Không, chúng ta phải nhìn qua Thập tứ đệ một chút”.

Nói xong chàng đưa tay cầm lấy ngọn đuốc, tay trái đẩy cửa. Cánh cửa lập tức mở ra, thì ra chỉ khép hờ. Người nằm trên giường động đậy một cái, hình như trở mình.

Từ Thiên Hoảng kê ngọn đuốc vào định thấp đèn nển nhưng lại không thấp được. Thì ra tim nến đã bị lún sâu vào trong cây nến, rõ ràng vừa bị ám khí dập tắt. Từ Thiên Hoảng giật mình, sợ Dư Ngư Đồng đã gặp nguy, lập tức tới trước giường gọi lớn: “Thập tứ đệ! Đệ không sao đấy chứ”?

Dư Ngư Đồng từ từ xoay người lại, hình như vừa tỉnh cơn mê, trên mặt vẫn che khăn. Chàng định thần một chút mới đáp: “Thất ca đấy à? Hôm nay là đêm tân hôn của huynh, sao đến thăm tiểu đệ làm gì”?

Từ Thiên Hoảng thấy họ Dư vô sự, bấy giờ mới yên tâm cầm đuốc đi nhìn chỗ khác. Chàng phát hiện một mũi tên ngắn ghim trên cửa sổ, đầu tên còn dính đèn sáp. Biết mũi đoản tiễn này là từ kim địch của Dư Ngư Đồng phóng ra, chàng lại càng không sao hiểu nổi. Tại sao mọi người đến đây mà họ Dư phải tắt nến ngay, vội vã tới mức không kịp đứng dậy thổi tắt, mà phải dùng ám khí?

Lúc này cả đám Trần Gia Lạc cũng đã vào phòng. Dư Ngư Đồng kêu lên: “Úi cha, các vị ca ca đều đến cả đây. Tiểu đệ không sao cả, xin cứ yên tâm”.

Từ Thiên Hoảng đưa tay định rút mũi đoản tiễn trên cửa sổ, nhưng Trần Gia Lạc khê đẩy vào lưng chàng một cái. Từ Thiên Hoảng hiểu ý, rút tay về ngay. Lúc này mọi người đều nhìn thấy tấm chăn trên giường Dư Ngư Đồng hơi lồi lên, rõ ràng bên trong có một người nữa.

Trần Gia Lạc nói: “Thôi, Thập tứ đệ cứ nghỉ ngơi cho khỏe”. Rồi chàng dẫn mọi người ra khỏi phòng, nói với Lục Phi Thanh: “Lục tiên bối! Làm phiền tiên bối rồi. Xin tiếp tục chiếu cố cho Dư huynh đệ, bọn tại hạ đi lục soát chỗ khác”.

Lục Phi Thanh gật đầu, đợi mọi người rời khỏi lại ngồi xuống bậc thềm.

Mọi người kéo nhau vào phòng của Trần Gia Lạc. Họ Trần bảo: “Gọi những người canh gác về được rồi”. Tâm Nghiễn ra ngoài truyền lệnh, gọi Thường Thị Song Hiệp, Chương Tấn, Thạch Song Anh, Tưởng Tứ Cân đang canh giữ bên ngoài vào hết trong phòng.

Trần Gia Lạc ngồi trên giường, mọi người đứng quanh, ai cũng thấy chuyện này khó xử, nhưng không ai muốn mở lời. Cuối cùng Vô Trần đạo trưởng không nhịn nổi nữa, lên tiếng hỏi: “Rõ ràng tên giặc đó trốn trong chăn của Thập tứ đệ. Rốt cuộc thì hắn là ai? Sao Thập tứ đệ lại bảo vệ hắn”?

Mọi người lập tức bàn tán ồn ào. Người thì nói: “Hành vi của Thập tứ đệ gần đây rất là kỳ lạ, không sao hiểu nổi”. Có người lại hỏi: “Tại sao y lại trốn trong phủ của Lý Khả Tú lâu đến thế”? Thường Thị Song Hiệp cũng nhắc đến chuyện chàng ra tay cứu Lý Khả Tú.

Nói qua nói lại một hồi, Chương Tấn hô lớn: “Đi! Mọi người đi hỏi cho rõ ràng! Không phải ta nghi ngờ Thập tứ đệ có gì lỗi lầm, y đáng mặt nam tử hán. Nhưng chúng ta là anh em khác họ, kết giao sinh tử, có gì mà không nói thẳng được với nhau? Tại sao y cứ phải giấu giếm chúng ta?”

Mọi người đều đồng thanh khen phải. Từ Thiên Hoảng nói: “Không chừng Thập tứ đệ có chuyện khó xử, hỏi trước mặt thì chắc y không chịu nói đâu. Bây giờ để Tâm Nghiễn đưa đồ điểm tâm vào trong, xem xét tình hình ra sao trước đã”.

Tưởng Tứ Cân nói: “Ý kiến của Thất ca không tệ”.

Chu Trọng Anh mấp máy môi, định lên tiếng. Nhưng ông nén lại, nhìn Trần Gia Lạc xem chàng chủ trương thế nào.

Trần Gia Lạc nói: “Có người chạy vào phòng và trốn trên giường của Thập tứ đệ, mọi người đều thấy rồi. Thập tứ đệ đã đồng sinh đồng tử với mọi anh em, vừa rồi lại liều mạng cứu Tứ ca, dứt khoát chúng ta không nghi ngờ gì y. Y làm như vậy, chắc chắn là có đạo lý bên trong. Vừa rồi ta nhờ Lục tiền bối tiếp tục ở ngoài phòng canh gác, chỉ vì sợ người đó bất ngờ ám hại. Chỉ cần y vô sự là đủ, ta nghĩ việc gì cũng không cần truy cứu. Chúng ta không nên làm tổn thương tình nghĩa anh em”.

Chu Trọng Anh kêu lên: “Trần tổng đà chủ nói rất đúng”.

Trần Gia Lạc tiếp: “Giả tử sau này y muốn nói thì y nói, không thì mọi người không cần nhắc lại chuyện này. Người trẻ tuổi thường thích khoe tài hiếu thắng, cũng có thể có chuyện phong lưu riêng tư gì đấy, chỉ cần y không phạm nội quy là dĩ nhiên Thập nhị ca không tìm y tính sổ. Mọi người cứ yên tâm đi ngủ, ngày mai chúng ta còn phải lên đường”.

Mấy câu này khiến cho mọi người tâm phục khẩu phục. Từ Thiên Hoảng thâm hổ thẹn, nghĩ bụng: “Nói về khí phách rộng rãi, lòng dạ khoáng đạt thì tổng đà chủ hơn ta rất nhiều”.

Lạc Băng mỉm cười nói: “Đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng. Thất ca Thất tẩu còn ngồi đây làm gì nữa?”

Mọi người cười ồ lên, trong nhà lại tràn đầy không khí vui vẻ.

o O o

Dư Ngư Đồng đợi mọi người đi khỏi rồi bước xuống giường. Khi không còn nghe tiếng bước chân, chàng mới thấp lại nển, rồi khẽ hỏi: “Cô đến đây làm chi vậy?”

Người đang nằm trên giường liền chui ra khỏi chăn, ngồi cúi đầu không nói tiếng nào, đôi vai run rẩy, nước mắt tràn đầy. Đây chính là con gái yêu của Lý Khả Tú, đồ đệ quý của Lục Phi Thanh. Nàng mặc y phục màu đen bó sát người, càng khiến tay chân nhìn trắng hơn cả tuyết. Đôi tay như bạch ngọc đặt trên đầu

gối, nước mắt rơi xuống lưng bàn tay từng giọt, từng giọt.

Sau trận đại chiến ở phủ đề đốc hôm trước, quần hùng Hồng Hoa Hội đem Dư Ngư Đồng theo. Lý Nguyên Chỉ khóc lóc cả ngày, cưỡi ngựa chạy lòng vòng khắp trong ngoài thành Hàng Châu. Lý Khả Tú hiểu tâm sự con gái nên không quản thúc, cứ để nàng tự tìm cách khuây khỏa.

Sáng hôm qua, nàng đang cưỡi ngựa phía tây thành thì gặp Lạc Băng vừa ăn cắp ngọc bình trong dinh tuần phủ trở về. Nàng đã gặp mấy lần, biết Lạc Băng là nhân vật trong Hồng Hoa Hội nên xa xa theo dõi đến tận Thiên Mục Sơn.

Lý Nguyên Chỉ không ngờ được người trong mộng của mình lại si mê thiếu phụ xinh đẹp này. Nàng rất cẩn thận, còn Lạc Băng trong lúc cao hứng không đề phòng gì cả, nên không phát giác phía sau có người âm thầm theo dõi.

Đêm hôm đó, Lý Nguyên Chỉ mấy lần bị phát hiện nhưng đều tránh được. Nàng muốn tìm gặp Dư Ngư Đồng để bày tỏ tâm sự, khi đến gần tân phòng của Từ Thiên Hoằng và Chu Ý thì bị Tâm Nghiễn phát giác la lên, mọi người kéo tới. Tay trái của Lý Nguyên Chỉ bị trúng một chuồng của Thường Bá Chí. Nàng cố nhin đau, liệng mấy cục đá dương đông kích tây trong bóng tối, rồi chạy tới phía sau hậu viện.

Trong vườn nàng gặp phải Lục Phi Thanh, bị ôm túm lấy. Lý Nguyên Chỉ kinh hãi kêu lên: “Sư phụ”

Lục Phi Thanh giận dữ hỏi: “Người đến đây làm gì”?

Lý Nguyên Chỉ đáp: “Con tìm Dư sư ca, có lời phải nói”.

Lục Phi Thanh thở dài lắc đầu, trong lòng bất nhẫn đưa tay chỉ một căn phòng ở phía trái. Lý Nguyên Chỉ tới gõ cửa, gọi luôn mấy tiếng: “Dư sư ca”!

Lúc mọi người tuần tra bốn phía, Dư Ngư Đồng đã tỉnh dậy, cầm kim địch ngồi ở cạnh giường, đề phòng kẻ địch tấn công tới. Chàng đột nhiên nghe giọng Lý Nguyên Chỉ, giật mình ra mở chốt cửa để nàng vào. Trong lòng thầm nghĩ: “Đêm tối mà cô nam quả nữ ở chung một phòng thật là không ổn,” bèn thấp nển lên, đang định hỏi han thì mọi người kéo đến tra xét.

Lúc này tình ngay lý gian, chàng thấy khó xử, đành phải giấu giếm trước rồi nói chuyện sau, để về sau nàng khỏi khó gặp mọi người. Chàng đang bị thương, đi đứng không tiện nên mới phóng đoản tiễn trong kim địch làm tắt lửa. Hai người nín thở một hồi, khi Từ Thiên Hoằng gõ cửa Lý Nguyên Chỉ mới khẽ nói: “Dư sư ca cứu muội”!

Dư Ngư Đồng vô kế khả thi, đành giấu nàng vào chần cửa mình. May mà Trần Gia Lạc che chở cho chứ nếu mọi người mở tấm chần này ra thì tình hình không sao tưởng tượng nổi.

Bấy giờ thấy mỹ nhân nước mắt đầm đìa, tình sâu ý nặng, lòng dạ Dư Ngư Đồng đột nhiên mềm nhũn. Chàng thở ra một hơi rồi nói: “Cô đối với ta một lòng

chân thật, ta không phải là trâu sắt mà cũng không phải là ngựa gỗ, sao lại không biết? Nhưng cô là tiểu thư nhà quan, còn ta là thành phần liễu mạng trong chốn giang hồ, làm sao ta dám hại đời cô được”?

Lý Nguyên Chỉ vừa thút thít vừa nói: “Huynh đột ngột bỏ đi như vậy, coi như mọi chuyện xong xuôi hay sao”?

Dư Ngư Đồng đáp: “Ta cũng biết mình có lỗi với cô. Nhưng số mạng ta vốn khổ, bây giờ lại càng giống một đám tro tàn. Cô... cô về đi là hơn”.

Lý Nguyên Chỉ nói: “Huynh vì cứu bằng hữu mà chống đối với gia gia của muội, muội không trách. Huynh là như vậy cũng vì nghĩa khí”. Nàng suy nghĩ một lúc, nói tiếp: “Người văn võ song toàn như huynh, sao lại không đi làm những chuyện đàng hoàng để tìm công danh phú quý, mà phải bôn tẩu giang hồ để làm chi? Chỉ cần huynh quay trở lại, gia gia của muội”...

Dư Ngư Đồng giận dữ ngắt lời: “Hồng Hoa Hội chúng ta hành hiệp trượng nghĩa, người nào cũng là hán tử cứng cỏi như sắt đá, sao lại cam chịu làm chó săn cho triều đình”?

Lý Nguyên Chỉ biết mình lỡ lời, đỏ hỏn mặt lên. Hồi lâu nàng mới dịu dàng nói: “Huynh nặng lời với gia gia của muội quá. Nhưng mỗi người đều có chí hướng riêng, muội không dám miễn cưỡng. Chuyện gì huynh thì thì muội cũng chấp nhận. Muội chịu nghe lời ca ca, sau này không giúp gia gia nữa. Chắc su phụ của muội cũng thích như thế”.

Hai câu cuối nàng nói rất rõ ràng, chắc chắn Lục Phi Thanh ngoài cửa cũng nghe. Dư Ngư Đồng cứ ngồi kể cái bàn, không nói gì. Lý Nguyên Chỉ nhẹ nhàng nói tiếp: “Ca ca chê muội là tiểu thư nhà quan thì muội không làm tiểu thư nhà quan nữa. Ca ca nói Hồng Hoa Hội tốt, thì muội cũng... cũng đi theo ca ca để... để làm giang hồ liễu mạng”.

Mấy câu này nàng phải lấy hết sức lực mới thốt được ra khỏi miệng. Về cuối nàng vừa xấu hổ vừa lo lắng, nửa nói nửa khóc.

Dư Ngư Đồng dịu dàng đáp: “Thoạt đầu ta bị trọng thương, nếu không nhờ cô cứu từ ngàn dặm xa xôi đưa về Hàng Châu dưỡng thương trong phủ, thì cái mạng này đã mất lâu rồi. Ta dù tan xương nát thịt cũng không sao đền đáp được, nhưng... Thôi, ân đức này kiếp sau ta sẽ tìm cách báo đền”.

Lý Nguyên Chỉ đứng bật dậy hỏi: “Chắc trong lòng huynh đã có một mỹ nhân hiền thực khác, nên mới xem muội không đáng đồng xu phải không”?

Dư Ngư Đồng không sao chối được. Dù sao chàng vẫn không quên mối tình đối với Lạc Băng. Tướng mạo Lý Nguyên Chỉ không kém gì Lạc Băng cả, nhưng đã là mối chân tình thì không sao giải thích. Nghe nàng hỏi vậy, chàng thật sự không biết phải đáp sao.

Lý Nguyên Chỉ lại hỏi: “Huynh đã một lòng với cô ấy, dĩ nhiên cô ấy phải

hơn muội gấp mười. Huỳnh dẫn muội đi gặp cô ấy được không?”

Dư Ngư Đồng bị ép đến nỗi không còn cách nào khác. Chàng đột ngột giật tấm khăn che mặt xuống, lạnh giọng nói: “Ta đã trở thành một con quỷ xấu xí như thế này, cô nhìn cho kỹ đi”.

Khuôn mặt lồi lõm của chàng đầy những vết cháy bỏng vàng khè, dưới ánh nến lay lắt trông càng đáng sợ. Lý Nguyên Chỉ bất giác nhảy chồm lên, lùi lại hai bước, khê la một tiếng.

Dư Ngư Đồng thản nhiên nói tiếp: “Cuộc đời ta thật là xúi quẩy. Tâm địa của ta cũng không tốt lắm, từng làm những việc bại hoại có lỗi với người khác. Ta không muốn làm khổ đời cô nữa. Bây giờ cô đi được rồi chứ?”

Lý Nguyên Chỉ đột nhiên nhìn thấy dáng vẻ chàng như vậy, trong lòng kinh hãi, tim đập thình thịch không biết phải làm gì.

Dư Ngư Đồng cười ha hả, tiếp: “Bộ điệu xấu xí như thế này, cô mới nhìn một cái đã không chịu nổi. Lý tiểu thư! Cô có hối hận vì đêm nay đã đến đây hay không? Ha ha... ha ha”... Chàng vừa nói vừa cười, giống như phát cuồng vậy. Lý Nguyên Chỉ lại càng sợ hãi, thét lên một tiếng, ôm mặt chạy ra khỏi phòng.

Dư Ngư Đồng cười như điên dại, than thân trách phận một hồi, rồi gục xuống bàn khóc rống lên.

Lục Phi Thanh ngồi ngoài thêm, tuy không hiểu tường tận lắm, nhưng cũng đoán được bảy tám phần. Ông biết bây giờ có an ủi Dư Ngư Đồng thế nào cũng vô ích, lại nghĩ: “Nguy rồi! Nguyên Chỉ giữa đêm đến đây, tuy việc này liên quan đến danh tiết của nữ nhân, nhưng nếu ta không nói cho rõ mà tạ tội thì có lỗi với các vị đương gia trong Hồng Hoa Hội”. Ông bèn đến phòng Trần Gia Lạc.

Trần Gia Lạc vừa ngả lưng, Tâm Nghiễn nghe thấy tiếng Lục Phi Thanh gõ cửa liền chạy ra mở cửa phòng. Trần Gia Lạc ngồi dậy mặc áo đón tiếp.

Lục Phi Thanh lên tiếng: “Tổng đà chủ! Ta đến đây để nhận tội”.

Trần Gia Lạc kinh hãi hỏi: “Sao? Thập tứ đệ làm sao rồi”? Chàng tưởng là Dư Ngư Đồng đã gặp nguy hiểm.

Lục Phi Thanh lắc đầu: “Không phải, nó không sao. Tổng đà chủ đoán xem người tối nay đến phá rối là ai”?

Trần Gia Lạc đáp: “Tại hạ không biết”.

Lục Phi Thanh nói: “Đó là tiểu đồ của ta. Ta giáo huấn không nghiêm, dung túng nó quen tùy hứng làm bừa. Hôm nay là ngày đại hỉ của Thất gia mà nó bất kính quấy nhiễu, làm kinh hãi mọi người. Ta thật vô cùng ân hận”.

Trần Gia Lạc im lặng không nói gì. Lục Phi Thanh tiếp: “Tiểu đồ đã rời khỏi đây rồi. Sau này ta nhất định đi tìm, bắt nó xin lỗi nhị vị. Bây giờ ta xin tạ tội trước”. Nói xong ông đứng dậy vái lạy, Trần Gia Lạc vội vàng đứng lên trả lễ.

Hồi lâu, Trần Gia Lạc bỗng nói: “Lệnh đồ đã được tiền bối chân truyền, hèn gì thân thủ phi phạm”.

Lục Phi Thanh tưởng Trần Gia Lạc nói về chuyện hôm nay Lý Nguyên Chỉ đột nhập, không biết hai người đã từng giao đấu trên mặt Tây Hồ. Ông đáp: “Nó còn trẻ nít, không biết lớn nhỏ gì cả, đi tới đâu gây họa tới đó, đắc tội với nhiều bằng hữu. Nhiều lúc ta phải hối hận vị nhận đứa đồ đệ chẳng ra gì”.

Trần Gia Lạc vội nói: “Tiền bối quá khách khí rồi. Lệnh đồ đã từng đến vùng Hồi tộc phải không”?

Lục Phi Thanh đáp: “Từ nhỏ nó đã sống ở vùng tây bắc”.

Trần Gia Lạc nói: “Đúng rồi! Tại hạ cũng thấy y có quan hệ rất tốt với cô nương người Hồi kia”.

Lúc tạm biệt với Trần Gia Lạc, Hoắc Thanh Đồng đã nói một câu: “Y là người như thế nào, huynh có thể đi hỏi Lục lão tiền bối”. Trần Gia Lạc mấy lần muốn hỏi Lục Phi Thanh nhưng thấy lộ liễu quá nên nén lại. Nhân lúc Lục Phi Thanh nhắc đến, chàng mới hỏi vu vơ mấy câu, tựa như mình không quan tâm lắm. Thật ra thì tim Trần Gia Lạc đang đập rầm rầm, ngay cả lòng bàn tay cũng thấm đẫm mồ hôi.

Lục Phi Thanh nói: “Cũng nhờ vụ đoạt lại thánh kinh nên mới quen biết nhau. Lúc đầu cũng có chút ít hiểu lầm, Hoắc cô nương hai lần giao đấu với tiểu đồ. Sau này, ta nhắc đến mối giao tình với Thiên Sơn Song Ung, hai người mới kết thành bằng hữu. Bọn trẻ mới gặp mà thân thiết như quen biết đã lâu”. Ông nói xong vuốt râu mỉm cười, nhưng Trần Gia Lạc càng nghe càng khó chịu.

Lục Phi Thanh tưởng chàng đã biết Lý Nguyên Chỉ là nữ nhân, nên mãi đến bây giờ vẫn không nhắc đến chuyện nàng cải nam trang. Nỗi buồn trong lòng Trần Gia Lạc không lộ ra mặt, nhưng giọng nói thì không khỏi có phần lãnh đạm. Lục Phi Thanh tưởng chàng cảm thấy mất mặt vì giận Lý Nguyên Chỉ vô lễ đột nhập, Hồng Hoa Hội rất nhiều nhân vật anh hùng mà không bắt được một thiếu nữ mới bước vào chốn giang hồ. Ông không ngờ Trần Gia Lạc còn có tâm sự khác, nên áy náy vô cùng, nói thêm mấy câu khách sáo, đang muốn cáo từ thì ngoài cửa Tâm Nghiễn bỗng hô lên: “Thiếu gia! Thập tứ gia đến đây”.

Rèm cửa vén lên, một trang đình đầu Dư Ngư Đồng vào. Chàng thấy Lục Phi Thanh cũng ở đó, bất giác ngẩn ra một chút. Trang đình lùi ra, Trần Gia Lạc bèn nói: “Đệ có việc muốn nói thì gọi ta qua đó là được. Đệ đang bị thương, không nên đi lại cử động nhiều”.

Dư Ngư Đồng nói: “Tổng đà chủ! Lúc nãy có một người trốn trong phòng thuộc hạ, chắc tổng đà chủ đã nhìn thấy. Lúc đó tổng đà chủ làm như không biết, giữ thể diện cho thuộc hạ. Thuộc hạ cảm kích tấm lòng của tổng đà chủ vô cùng, tuy tổng đà chủ không hỏi nhưng thuộc hạ không thể không nói”.

Trần Gia Lạc đáp: “Tình nghĩa chúng ta giống như anh em cốt nhục, có gì

đáng nói đâu”?

Dư Ngư Đồng nói: “Người đó đến đây để tìm một mình thuộc hạ, hoàn toàn không liên quan đến ai khác. Nhưng nếu nói ra việc này thì lại ảnh hưởng đến danh tiết của”...

Trần Gia Lạc vội ngắt lời: “Đã thế thì không cần phải nói nữa. Được rồi, từ nay về sau chúng ta không nhắc đến việc này là xong, đệ về nghỉ ngơi đi. Tâm Nghiễn điều Thập tứ gia về”.

Dư Ngư Đồng tưởng Lục Phi Thanh đã kể hết chuyện vừa rồi, Trần Gia Lạc sợ mình khó chịu nên không muốn nhắc lại, bèn cảm tạ rồi trở về phòng. Lục Phi Thanh cũng rời khỏi đó.

o O o

Sáng sớm hôm sau, quần hùng cùng xuống núi. Mọi người cáo biệt nhau, rồi tách ra từng nhóm tiến hành công việc.

Trần Gia Lạc và Chu Trọng Anh cùng đi về hướng tây bắc. Dọc đường Chu Trọng Anh hỏi: “Năm xưa, lúc ta học võ nghệ ở Tung Sơn Thiếu Lâm Tự, từng nghe sư phụ và sư thúc bá nhắc đến Thiếu Lâm Hạ Viện ở Phổ Điền phương Nam, võ công hoàn toàn giống Tung Sơn Thiếu Lâm, truyền từ một gốc. Nhưng mấy trăm năm nay Phổ Điền Thiếu Lâm xuất hiện nhiều nhân vật kiệt xuất, phát dương thêm được võ công của phái Thiếu Lâm. Nhân tiện phen này đi về hướng nam, ta muốn đến đó thăm viếng, hy vọng gặp cơ duyên nghiên cứu và xin chỉ giáo”.

Trần Gia Lạc nói: “Đệ tử Thiếu Lâm nam phái đầy khắp Giang Nam, thanh thế cực lớn. Trong thời gian nghiên cứu võ công, hy vọng tiền bối sẽ kết giao với các vị ấy nhiều hơn. Sau này, nếu chúng ta cử sự mà được Thiếu Lâm tự giúp cho một tay, thì thật là phúc cho bá tánh trong thiên hạ”.

Chu Trọng Anh đáp: “Xin phụng mạng”! Ông bèn dẫn vợ và hai đồ đệ Mạnh Kiện Hùng, An Kiện Cương đi về hướng Nam.

Lúc từ biệt, Chu phu nhân cứ liên miện dặn dò Chu Ý: “Bây giờ người đã làm dâu nhà người ta rồi, không được nhõng nhẽo, ngang bướng, gặp đâu sinh sự đó nữa”.

Chu Ý vầu môi ra nói: “Nhưng nếu huynh ấy bức hiếp con thì sao”? Nàng vừa nói vừa liếc xéo sau lưng Từ Thiên Hoàng.

Chu phu nhân hỏi: “Nếu không có việc gì thì người ta bức hiếp người làm chi”?

Đêm qua động phòng hoa chúc bị Lý Nguyên Chỉ đến quấy rối một phen, Lạc Băng đem quần áo hai vợ chồng bỏ sang chỗ khác. Chu Ý không biết diệu thuật của mình còn linh nghiệm hay không, trong lòng lo lắng nhưng chưa có dịp hỏi lại

Lạc Băng. Bây giờ thấy sắp phải xa cha mẹ, nàng không kìm được nước mắt.

Chu Trọng Anh dặn dò con gái mấy câu, rồi bảo Từ Thiên Hoảng: “Vợ của con tính tình bộc trực, không hiểu chuyện nào lớn chuyện nào nhỏ. Con phải độ lượng bỏ qua cho nó, nếu lỡ có đụng chạm gì thì đừng chấp con bé thiếu hiểu biết này, để từ từ ta sẽ phạt sau”.

Chu Ý hờn dỗi nói: “Gia gia cũng bênh huynh ấy! Chẳng lẽ chuyện gì con cũng không tốt hay sao?”

Chu Trọng Anh mỉm cười rồi lên ngựa, chấp tay tạm biệt Trần Gia Lạc và Văn Thái Lai, đi về hướng Nam.

Tám người Trần Gia Lạc, Văn Thái Lai, Lạc Băng, Từ Thiên Hoảng, Chu Ý, Chương Tấn, Dư Ngư Đồng, Tâm Nghiễn đi về hướng bắc, qua Hiếu Phong, An Cát, Túc Dương là đến Giang Ninh. Qua khỏi sông Trường Giang, vết thương của Văn Thái Lai đã lành hẳn, Dư Ngư Đồng cũng khỏe hơn nhiều.

Càng đi về phương bắc tiết trời càng lạnh, bắt đầu có sương tuyết vì đã chớm đông rồi. Tới Khai Phong thì vết thương của Dư Ngư Đồng đã lành hẳn, mọi người liền bỏ xe đi ngựa.

Hôm đó ra khỏi cửa tây thành Khai Phong, tám con ngựa sỏi vó chạy theo đường cái, gió lộng vù vù, cát bụi bắn tung lên mặt. Con bạch mã của Văn Thái Lai chạy nhanh kỳ lạ, một người một ngựa vượt hẳn lên phía trước. Chàng chạy một hơi năm chục dặm đến một thị trấn, vào phạn điểm bảo giết gà nấu nướng, lo cơm nước để mọi người đến là có thể ăn ngay.

Chàng đang ngồi trong tiệm uống trà, lấy khăn lau mặt thì đột nhiên ở phòng phía đông có bóng người nháy động. Một người thò đầu ra nhìn, vừa nhìn thấy chàng đã vội rút vào. Văn Thái Lai để ý nghi ngờ, cứ quay lại uống trà.

Nửa giờ sau, mọi người Trần Gia Lạc đến nơi. Văn Thái Lai khẽ kể lại. Từ Thiên Hoảng nhìn vào căn phòng phía đông, thấy giấy dán cửa đã bị thấm ướt, một con mắt đen nhánh đang nhìn họ. Khi mắt Từ Thiên Hoảng nhìn tới, ánh mắt kia lập tức tránh ra. Từ Thiên Hoảng khẽ cười, nói nhỏ: “Đúng là một đứa trẻ mới vào giang hồ, chút xíu quy luật cũng không biết, để ý là lộ tẩy ngay”.

Lạc Băng mỉm cười: “Người như thế mà cũng vào chốn giang hồ để kiếm ăn hay sao? Lại dám nhăm vào chúng ta nữa!”

Trần Gia Lạc bảo Tâm Nghiễn: “Người qua xem thử, nếu hấn thiếu thốn tiền bạc thì tiếp tế cho hấn chút ít”.

Tâm Nghiễn vâng lời đứng dậy, tới trước cửa phòng đó đóng dặc hô lớn: “Trăm sông ngàn tuổi về biển cả. Hồng hoa lục diệp cũng một nhà”. Đây là tín hiệu của Hồng Hoa Hội để chào hỏi đồng đạo võ lâm.

Các bang hội giang hồ đều có cách thức riêng để tương trợ lẫn nhau. Nếu ai không phải hội hữu của Hồng Hoa Hội mà lễ phép nói một câu: “Tiểu đệ là thuộc

hạ của Mỗ Mỗ đà chủ, Mỗ Mỗ bang, mong các đại huynh Hồng Hoa Hội tương trợ”... thì ít ra cũng được biếu cho mấy lạng bạc.

Nghe trong phòng không có tiếng đáp, Tâm Nghiễn nhắc lại một lần nữa thì đột nhiên cửa phòng mở ra. Một người mặc áo đen xuất hiện, đội nón lớn che khuất hẳn nửa khuôn mặt, đưa ra một mảnh giấy rồi nói: “Chuyển cho Thập tứ gia của các vị”.

Tâm Nghiễn định hỏi thêm, thì người đó vọt chạy ra khỏi cửa, lên ngựa đi ngay. Tâm Nghiễn bèn chuyển mảnh giấy cho Dư Ngư Đồng rồi nói: “Người đó kêu tiểu nhân đem đến cho Thập tứ gia”.

Dư Ngư Đồng nhận giấy mở ra xem, thấy mười sáu chữ rất nhỏ: “Tình tận đáy lòng. Xấu đẹp đáng chi. Ngàn núi vạn sông. Vẫn theo chàng đi”. Nhìn nét chữ tú lệ, Dư Ngư Đồng nhận ngay ra Lý Nguyên Chỉ. Chàng không ngờ nàng theo mình suốt dọc đường, bèn chau mày một cái rồi trao thư cho Trần Gia Lạc.

Trần Gia Lạc liếc qua một cái, biết đây là chuyện tình cảm nam nữ nên không hỏi nhiều, trả lại cho Dư Ngư Đồng.

Dư Ngư Đồng nói: “Người này quấy rầy thuộc hạ mãi không chịu buông tha, nhất định vẫn đang đợi phía trước. Thuộc hạ muốn không đi đường bộ nữa mà đi đường sông để tránh né y. Đến Đồng Quan sẽ gặp lại mọi người”.

Chương Tấn giận dữ nói: “Ở đây chúng ta đông người, làm gì phải sợ? Mà nếu hắn có bản lĩnh bằng trời thì chúng ta cũng phải giao đấu một phen”.

Dư Ngư Đồng nói: “Không phải tiểu đệ sợ y mà là không muốn gặp”.

Chương Tấn nói: “Thế thì chúng ta phải dạy dỗ một phen, để hắn không dám đi theo chúng ta nữa. Đó là hạng người nào mà không biết phải trái”?

Dư Ngư Đồng khó trả lời, bèn im lặng. Trần Gia Lạc biết chàng khó xử, bèn lên tiếng: “Thập tứ đệ muốn đi bằng thuyền cũng tốt. Trên thuyền được nghỉ ngơi nhiều hơn, không mệt mỏi như cưỡi ngựa. Tâm Nghiễn! Người đi theo để phục vụ Thập tứ gia”.

Tâm Nghiễn lập tức vâng dạ. Nó còn trẻ nít thích náo nhiệt, dĩ nhiên không thích đi thuyền, tuy không thể cãi lệnh chủ nhân nhưng không khỏi hơi rầu rĩ.

Dư Ngư Đồng hiểu ý, bèn nói là vết thương của mình đã lành hẳn, không cần Tâm Nghiễn đi cùng. Khi mọi người đến bờ sông Hồng Hà, chàng thuê một chiếc thuyền đi thẳng tới Đồng Quan. Trần Gia Lạc tiễn Dư Ngư Đồng xuống thuyền, chính mắt nhìn con thuyền đó giương buồm tách bến rồi mới cưỡi ngựa đi tiếp.

Chương Tấn không thích thái độ áp úng của Dư Ngư Đồng, mở miệng cằn nhằn: “Không biết anh tú tài kiết đó còn tính chuyện gì nữa đây”?

Lạc Băng nói: “Thập tứ đệ bị thiêu hồng khuôn mặt, trong lòng buồn bã đến cực điểm, không tránh khỏi hành sự có chỗ khác thường. Chúng ta cứ chiều theo y một tí thử xem”.

Chu Ý nói: "Lần trước, bọn muội ở Vân Quang trấn cũng nghe nói huynh ấy ở chung với một cô nương. Sau này không biết đi đến Hàng Châu rồi như thế nào?"

Chương Tấn nói: "Y lén lút như vậy, chắc là làm hại con gái nhà lành rồi! Không thì sao lại sợ người khác tìm mình?"

Văn Thái Lai hét lên: "Thập đệ đừng nói bừa nữa".

o O o

Dư Ngư Đồng di thuyền được mấy ngày, không thấy Lý Nguyên Chỉ theo sau mới yên tâm. Hôm ấy gặp cơn gió nghịch, bầu trời đã tối, thị trấn còn xa, dòng nước lại chảy rất xiết. Thuyền không dám đi đêm nên đậu lại ở một vùng hoang dã. Dư Ngư Đồng uống mấy chén rượu rồi lên giường ngủ.

Nửa đêm chàng tỉnh dậy thấy vầng trăng trên trời rất sáng ánh xuống dòng sông, xúc cảnh sanh tình nơi rơi lệ liên hồi. Sóng Hoàng Hà dạt dào, khí thế hùng vĩ khiến chàng nổi hứng, rút kim địch ra thổi du dương. Chàng rất cảm khái về thân thế của mình, đầy lòng tâm sự đều trút hết vào tiếng sáo, lúc thì kịch liệt, lúc thì thê lương.

Dư Ngư Đồng đang tập trung thổi sáo, đột nhiên phía sau có tiếng khen ngợi: "Tiếng sáo hay quá"! Chàng ngừng thổi, từ từ quay đầu lại. Dưới ánh trăng có ba người men theo bờ sông bước tới.

Ba người đến gần, một người lên tiếng: "Bọn tại hạ đi vội lỡ đường, đang tìm chỗ nghỉ. Nghe thấy tiếng sáo thánh thót, tại hạ không nén nổi nên thất thố buông lời, xin đừng trách".

Dư Ngư Đồng nghe người ấy nói chuyện rất khách sáo, bèn đứng dậy đáp: "Tiểu đệ chỉ thổi bừa bãi nơi hoang dã, không ngờ làm mất sự yên tĩnh của quý vị. Thật là có lỗi".

Người ấy nghe Dư Ngư Đồng nói chuyện nho nhã như người có học, bèn từ từ tiến đến gần. Dư Ngư Đồng lại nói: "Nếu không phiền thì xin mời xuống thuyền uống mấy chén rượu được chăng?"

Người ấy đáp: "Thế thì hay lắm!"

Rồi ba người đi đến bên bờ, tung người nhảy lên, nhẹ nhàng đáp xuống đầu thuyền. Đi đầu là một đại hán khôi vĩ xách theo binh khí rất nặng, lúc bước xuống thuyền làm mũi thuyền chìm hẳn xuống. Dư Ngư Đồng giật mình thầm nghĩ: "Võ công ba người này không tệ, không biết là nhân vật thế nào? Mình cẩn thận là hơn". Chàng bèn ra vẻ thư sinh yếu đuối nhất gan, hai tay nắm chặt lấy cạnh thuyền, như sợ thuyền nghiêng mà rơi xuống nước.

Người to lớn đi đầu mặc cẩm bào bằng lụa tơ tằm, trông như một thương nhân. Người thứ hai râu ria mọc đen đầy mặt. Người thứ ba lại ăn mặc theo kiểu Mông

Cổ, khoác áo bằng da cừ lộn trái ra ngoài, từ cử chỉ đến dáng dấp đều ra vẻ ngang tàng. Ba người đều mang theo bao đựng binh khí.

Dư Ngư Đồng biết cây kim địch của mình rất bắt mắt, nên trước khi ba người lên thuyền đã cất kỹ rồi. Chàng kêu thuyền phu dậy, nhờ hâm rượu làm thức ăn để đãi khách. Thuyền phu nhìn thấy đêm khuya mà đột nhiên có ba người xa lạ đến đây, không khỏi hoảng sợ. Nhưng dọc đường Dư Ngư Đồng chi tiền rất hào phóng, nên chàng dặn sao thì y cứ thế mà làm.

Người to lớn nói: “Đêm khuya quấy nhiễu thế này, thật là mạo muội”.

Dư Ngư Đồng đáp: “Bốn biển đều là huynh đệ, nói đến hai chữ mạo muội làm gì”?

Người kia nghe Dư Ngư Đồng nói chuyện rất văn vẻ, bèn nói: “Xin thỉnh giáo tôn tánh đại danh các hạ”.

Dư Ngư Đồng đáp: “Tiểu đệ họ Vu tên Thông, là nhân sĩ vùng Kim Linh. Tên là Thông, nhưng học vấn lại nhiều chỗ không thông, phen này đi thi bị hỏng. Nghĩ tới về quê hổ thẹn với phụ lão, tiểu đệ xấu hổ vô cùng”.

Người kia nói: “Thì ra là một vị tú tài. Thật là thất kính, thất kính”.

Dư Ngư Đồng nói: “Tiểu đệ trượt kỳ thi Hương lại còn họa vô đơn chí, nhà cửa bị lửa thiêu sạch. Nhà thì không còn mảnh ngói nào lành, mặt mũi cũng bị hủy hoại, khó mà gặp người khác. Bây giờ tiểu đệ không biết làm gì, nên định đến Cam Túc tìm bà con để kiếm một nơi dạy học, ăn nhờ ở đậu. Ôi! Thời đã như thế, mạng đã như thế, còn gì để nói”.

Mấy câu văn vẻ này làm hai người kia nghe xong nhìn nhau không hiểu. Còn người ra dáng thương nhân thì có đọc qua sách vở, bèn đáp: “Các hạ không cần nản lòng”.

Dư Ngư Đồng nói: “Xin thỉnh giáo tôn tánh ba vị”.

Người kia đáp: “Tiểu đệ họ Tất”. Rồi y chỉ người râu ria rậm rạp nói: “Vị này họ Cổ”. Tiếp đến lại chỉ người mặc đồ Mông Cổ, nói: “Vị này họ Kha, là người Mông Cổ”.

Dư Ngư Đồng chấp tay rồi nói: “Cửu ngưỡng, cửu ngưỡng. Bình thủy tương phù, tam sanh cửu hạnh”.

Họ Tất thấy chàng câu nào cũng xỏ nho, thầm cười trong bụng. Dư Ngư Đồng thì nghe y nói giọng Liêu Đông, trong lòng nghĩ: “Ba người này không biết là thù hay bạn? Nếu là giang hồ hảo hán thì mình nên kết giao, sau này khởi sự có thể giúp một tay”. Chàng liền nói: “Ba vị đi đường ban đêm như thế rất là nguy hiểm”.

Họ Tất hỏi: “Không biết có nguy hiểm gì”?

Dư Ngư Đồng đáp: “Nơi xa xôi hẻo lánh thế này, vương pháp không sao phủ tới”.

Người họ Cổ kéo tay áo của họ Tất, hỏi: “Y nói gì thế”?

Họ Tất khẽ đáp: “Y nói dọc con đường này rất nhiều trộm cướp”.

Người họ Cố và họ Kha vừa nghe thấy đã cười ha hả.

Lúc này thuyền phu đã mang thức ăn và rượu ra. Mấy người kia không khách sáo với Dư Ngư Đồng, ăn uống thoải mái. Họ Tất nói: “Các hạ thối sáo rất hay, thối thêm một bài nữa được không”?

Dư Ngư Đồng sợ lấy kim dịch ra sẽ tiết lộ hành tung, bèn chối từ: “Tiểu đệ rất hay hổ thẹn, hễ có người khác là tay chân lóng ngóng không biết làm gì. Kỳ thi vừa rồi cũng bị hỏng vì tật đó”.

Họ Kha bèn nói: “Để tại hạ thối một khúc”.

Y lấy trong túi áo ra một chiếc sừng dê có khảm bạc, rồi đứng thẳng dậy thối những tiếng u u. Dư Ngư Đồng nghe âm điệu bị trảng, lộ rõ khí phách của vùng sa mạc, trong lòng rất thán phục, thầm ghi nhớ lấy điệu nhạc đó.

Uống rượu xong, ba người đứng dậy cảm tạ cáo từ. Dư Ngư Đồng muốn kết giao bèn nói: “Nếu ba vị không chê, xin ở lại một đêm trên chiếc thuyền này, sáng mai hãy đi tiếp có được hay không”?

Họ Tất đáp: “Vây thì hay quá, chỉ sợ quáy rầy”.

Dư Ngư Đồng ngủ ở phía nam, còn ba người kia không cởi áo mà nằm ngay ở đầu thuyền. Một lúc sau, họ Dư giả bộ ngáy khò khò để nghe họ nói chuyện. Họ Kha nói: “Tên tú tài này nghèo đến phát ghét, nhưng không đến nỗi nhỏ mọn”.

Họ Cố nói: “Coi như nó gặp may”.

Họ Kha hỏi: “Ngày mai đến kịp Lạc Dương hay không”?

Họ Tất nói: “Sau khi qua sông, tìm ba con ngựa mà phi thì có thể kịp”.

Họ Kha tiếp: “Ta chỉ lo Hàn đại ca không có ở nhà, chúng ta đi một chuyến vô ích”.

Họ Cố nói: “Nếu không gặp y thì chúng ta cứ tìm đến sào huyệt của Hồng Hoa Hội ở Thái Hồ, cho chúng một trận đảo ngược cả trời đất lên”.

Họ Tất khẽ quát: “Nói nhỏ lại”.

Dư Ngư Đồng kinh hãi một phen, nghĩ bụng: “Thì ra ba người này là kẻ thù của Hồng Hoa Hội. Họ đến Lạc Dương để tìm người họ Hàn, chắc là Hàn Văn Xung rồi”.

Họ Tất nói tiếp: “Trong Hồng Hoa Hội cao thủ rất đông. Lão đương gia của họ tuy đã chết, nhưng nghe nói tổng đà chủ tân nhiệm cũng là tay lợi hại. Ở đây không phải Quan Đông, hai người chớ có làm bừa”.

Họ Cố nói: “Quan Đông Lục Ma chúng ta hoành hành nơi quan ngoại, giang hồ hảo hán trong võ lâm nhắc đến danh tiếng của chúng ta đều phải kính nể mấy phần. Nào ngờ lão Tam, lão Ngũ và lão Lục lại bị Hồng Hoa Hội giết chết một cách không minh bạch. Thù này mà không trả thì chúng ta không nên làm người

nữa”. Giọng nói cực kỳ giận dữ.

Dư Ngư Đồng nghĩ: “Thì ra là bọn Quan Đông Lục Ma. Tam ma Tiêu Văn Kỳ do Lục sư thúc giết chết, còn Ngũ ma Diêm Thế Khôi và Lục ma Diêm Thế Trương chết dưới tay người Hồi. Sao chúng lại trút hết món nợ này lên đầu Hồng Hoa Hội?”

Thì ra đại ma Tất Nhất Lôi là một phú hào ở Liêu Đông, gia sản không sao tính hết, có không ít sâm trường và khoáng sản. Nhị ma Cố Kim Tiêu là một mã tặc trứ danh. Tứ ma Kha Hợp Đài vốn là một người chăn nuôi ở Mông Cổ lưu lạc đến Liêu Đông rồi làm trộm cướp. Ở Liêu Đông chúng nghe nói Tiêu Văn Kỳ được thuê tìm kiếm một công tử đã bị Hồng Hoa Hội bắt cóc, rồi đột nhiên mất tích, mấy năm nay tuyệt vô âm tín. Gần đây sư đệ của Tiêu Văn Kỳ là Hàn Văn Xung gửi thư đến, cho biết họ Tiêu đã bị hại ở Thiểm Tây.

Ba người giận dữ không sao nhịn được, lập tức đi về phía nam tìm Hồng Hoa Hội để trả thù. Khi đến Bắc Kinh lại nghe anh em họ Diêm bị giết, việc này cũng có liên ca đến Hồng Hoa Hội. Chúng vừa kinh hãi vừa giận dữ hơn, định đến Lạc Dương tìm Hàn Văn Xung hỏi rõ ràng, nhưng tình cờ gặp Dư Ngư Đồng trên sông Hoàng Hà.

Ba người nói chuyện một lúc rồi ngủ. Dư Ngư Đồng trần trọc mãi đến gần sáng mới thiếp đi một lúc. Đột nhiên nghe thấy tiếng người rất ồn ào, hò hét vang dội, chàng mới giật mình tỉnh dậy, nháy chồm lên rút kim địch ra tay, ngồi trong khoang thuyền nhìn ra ngoài.

Mấy trăm chiếc thuyền đang kéo nhau dọc sông tiến đến. Thuyền đầu tiên có dựng một lá cờ lớn, ghi “Định biên đại tướng quân lương vận”. Thì ra đây là đoàn thuyền tiếp tế quân lương cho Triệu Tuệ. Thuyền lớn qua hết, phía sau còn có mấy chục chiếc thuyền nhỏ, đều là thuyền của quan binh chở những món đồ cướp bóc được ở ven sông.

Thuyền phu thấy tình hình không êm, đang muốn tránh né thì bảy tám tên lính Thanh đã cầm đao thương nhẩy qua rồi. Chúng không hỏi han gì cả, tát cho thuyền phu một phát, ra lệnh cho y lái thuyền đi theo. Dư Ngư Đồng biết bọn quan binh này thói quen chèn ép bá tánh, khó mà lý giải được, nên cứ thuận theo. Kha Hợp Đài vô cùng giận dữ, muốn ra ngoài đấu với bọn lính Thanh một phen, nhưng bị Tất Nhất Lôi kéo lại.

Bọn lính Thanh ra sau khoang thuyền, thấy Dư Ngư Đồng ăn mặc kiểu tú tài nên thái độ có hòa nhã hơn, nhưng vẫn quát hỏi bọn Tất Nhất Lôi đang đi đâu. Tất Nhất Lôi đáp: “Chúng ta đến Lạc Dương thăm bà con”.

Một tên lính Thanh khác lại quát: “Dồn hết lên khoang trước, để khoang sau này cho chúng ta”.

Kha Hợp Đài trừng mắt, giận dữ muốn động thủ ngay. Tất Nhất Lôi la lên: “Lão tứ, người làm gì vậy”? Kha Hợp Đài đành dần lại.

Dư Ngư Đồng ngoan ngoãn đi ra khoang trước nhỏ nhẹ nói: “Tú tài mà gặp quân lính thì có lý cũng không cãi nổi. Ta thà không nói là hơn, xem thử quan binh làm gì được”.

Mấy tên lính Thanh nhảy qua một con thuyền khác, đón mấy người qua đây. Một tên nói: “Ngôn lão gia, thuyền này sạch sẽ hơn nhiều, lão gia qua xem thử có vừa ý hay không”?

Ngôn lão gia từ đuôi thuyền kia bước qua thuyền này, lên tiếng: “Ở đây cũng được”. Rồi hần oai vệ ngồi xuống.

Dư Ngư Đồng liếc nhìn Ngôn lão gia một cái, tim đột nhiên đập lên thành thịch. Thì ra đây chính là Ngôn Bá Càn, từng đến Thiết Đảm trang để bắt Văn Thái Lai, rồi bị đoản tiễn của Dư Ngư Đồng bắn mù một mắt. Hần dưỡng thương xong lại dẫn theo một tên sư đệ, nhập vào đội quân của Triệu Tuệ để ra sức lập công.

Tuy Ngôn Bá Càn chỉ còn một mắt, nhưng nhãn quang vẫn rất lợi hại. Hần vừa thấy thân hình của Dư Ngư Đồng đã lập tức nghi ngờ, thấy mặt chàng che vải lại càng nghi hơn. Hần giả bộ đến khoang thuyền nói chuyện mấy câu với Tất Nhất Lôi rồi đột nhiên loạng choạng một tí, như đứng trên thuyền không vững. Tay phải hần quơ loạn xạ một hồi, rồi túm lấy cái khăn che mặt của Dư Ngư Đồng kéo xuống.

Cố Kim Tiêu thấy hần sắp ngã lên người mình, bèn đưa tay trái lên đỡ lấy rồi nhẹ nhàng nắm lấy đầu vai hần. Ngôn Bá Càn đột nhiên co người lại không để y nắm được. Cả hai đều biết võ công đối phương không tệ, nhìn nhau một cái.

Ngôn Bá Càn chăm chú nhìn vào mặt Dư Ngư Đồng, thấy đầy sẹo rất khó coi, khác hẳn tiểu tử tuần tú từng bắn mù mắt mình, bèn nói: “Thuyền lắc lư quá, ta không đứng vững. Xin lỗi nhé”. Rồi trả lại khăn che mặt cho chàng.

Dư Ngư Đồng đón lấy, che lại trên mặt rồi nói: “Phen này tại hạ bị cháy nhà, bỏng hết khuôn mặt, đáng vẻ này thật không dám gặp ai. Đại gia không khó chịu đấy chứ”?

Ngôn Bá Càn nghe khẩu âm của chàng quen quen, trong lòng lại nhói lên một cái, nhưng nhìn lại diện mạo thì hết nghi ngờ. Hần quay lại nói với Cố Kim Tiêu: “Thì ra lão huynh là đồng đạo trên chốn giang hồ. Xin mời vào trong này ngồi”.

Bọn Tất Nhất Lôi ba người không khách sáo nữa, bèn hỏi danh tánh của Ngôn Bá Càn. Nghe hần xưng là chưởng môn Ngôn gia quyền ở Thần Châu, trên giang hồ cũng hơi có tiếng tăm, chúng bèn không giấu giếm nữa, nói rõ danh tánh của mình. Sư đệ của Ngôn Bá Càn tên là Bành Tam Xuân, là người Hiệu Dương tỉnh Hồ Nam. Hai bên kể cho nhau nghe những giai thoại võ lâm ở quan ngoại và Tam Tương, nói chuyện rất tâm đắc.

Đúng là phản khách vi chủ, Dư Ngư Đồng bị họ lạnh nhạt bỏ mặc một bên. Chàng thấy mình đơn thương độc mã mà gặp cả hai phe thù địch, thật sự nguy

hiểm vô cùng. Trong lòng chàng đang chán nản nhưng gặp cường địch trước mắt lại phát hùng tâm, phấn chấn hẳn lên. Chàng ngồi một mình phía trước thuyền, ngâm nga những bài văn bát cổ trước kia học thi tú tài, hết “Tiên vương chi đạo, thánh vương chi tâm” lại đến “Hình bất thượng đại phu, hạ bất thượng thứ phu,” càng đọc âm thanh càng vang dội, ra vẻ đắc ý vô cùng. Tai chàng thì lại cố gắng nghe lén xem chúng nói chuyện gì.

Ngôn Bá Càn nghe tiếng chàng đồ kiết học bài mà phát ghét, không còn nghi ngờ gì nữa. Đến giờ cơm tối, Dư Ngư Đồng lấy rượu ra khoản đãi đám khách trên thuyền, Ngôn Bá Càn lịch sự nói chuyện mấy câu. Dư Ngư Đồng xỏ một loạt “chi hồ giả dã,” bốn người kia càng nghe càng chán tai, bèn mặc kệ chàng mà tiếp tục nói chuyện.

Ngôn Bá Càn hỏi thăm tam ma vào quan ải có việc gì. Tất Nhất Lô chỉ nói là đến Lạc Dương thăm bạn. Về sau nói đến những bang hội võ lâm ở phương nam, Kha Hợp Đài đột nhiên nhắc đến Hồng Hoa Hội. Ngôn Bá Càn hơi đổi sắc mặt, liền hỏi họ quen biết với ai trong Hồng Hoa Hội. Tất Nhất Lô thản nhiên đáp là không quen biết, cũng không nhắc gì đến chuyện trả thù. Hai bên vòng vo thăm dò qua lại, ai cũng sợ đối phương có dây mơ rễ má gì với Hồng Hoa Hội. Từ lúc chúng có phần đổ kỵ phòng hờ nhau, câu chuyện không được thoải mái như trước nữa.

Hôm nay gió nghịch vẫn khá mạnh, suốt ngày thuyền chỉ chạy được hơn hai mươi dặm. Chưa đến Mạnh Tân, đoàn thuyền đã dừng lại ăn cơm tối. Bọn Tất Nhất Lô ngủ chung với Dư Ngư Đồng ở phía trước thuyền. Dư Ngư Đồng chui vào trong chăn, không dám cởi áo, giấu kim địch ở trong người.

Khoảng canh hai, đột nhiên từ thuyền kế bên truyền đến những tiếng kêu la thảm khốc. Trong đêm vắng lặng, ai nghe thấy cũng phải dựng tóc gáy lên. Tiếp theo là một giọng nữ nhân la lên: “Cứu mạng, cứu mạng”!

Dư Ngư Đồng đoán là bọn quan lính bên thuyền đó đang làm chuyện thương thiên bại lý. Đáng lẽ chàng phải qua cứng cứu, nhưng lúc này thế lực quan binh rất lớn, hơn nữa kế bên đã có hai nhóm cường địch, chỉ cần thân phận mình bị lộ là lập tức mang họa sát thân. Chàng đành kéo chăn trùm kín đầu, bịt tai lại cố không nghe. Nữ nhân kia kêu gào càng thảm khốc hơn: “Đại gia, làm phước giùm đi. Tha cho tiểu nhân”... Rồi lại nghe tiếng một đứa bé kêu lên: “Má má! Má má”!

Dư Ngư Đồng nhin không nổi nữa, ngồi bật dậy. Lại có tiếng khóc của một nữ nhân khác, rồi một tên lính Thanh la lên: “Người không chịu thì lão gia phải giết con của người trước! “Nữ nhân đó van xin thê thảm thêm mấy câu, rồi có tiếng cười điên cuồng của bọn lính. Sau đó hai nữ nhân chỉ khóc mà không kêu nữa, rồi tiếng khóc cũng im bật, chỉ còn những tiếng ú ớ. Chắc chắn là miệng của họ đã bị nhét chặt.

Dư Ngư Đồng giận dữ vô cùng, mặc kệ chuyện an nguy sinh tử của bản thân

mình, đi đến đầu thuyền. Chàng nghe Kha Hợp Đài nói: “Chúng ta qua đó xem thử”.

Tất Nhất Lôi cản: “Lão tứ, người đừng nhúng tay vào việc của người khác. Sư huynh đệ họ Ngôn kia cũng có mấy chiêu, nếu họ cùng phe với Hồng Hoa Hội thì chúng ta lộ tẩy đấy”.

Dư Ngư Đồng chưa nghe hết câu đã vận kinh vào chân, nhảy qua thuyền kế bên. Quan Đông tam ma thấy vị tú tài này khinh công cao diệu, lập tức kinh hãi ra hiệu với nhau rồi nhảy hết sang. Lúc này Ngôn Bá Càn và Bành Tam Xuân cũng đã tỉnh dậy. Chúng thấy Dư Ngư Đồng cùng ba người nhảy qua thuyền kia liền cầm binh khí, đứng trên đầu thuyền xem xét.

Dư Ngư Đồng thấy đằng lái thuyền không có ai, bèn cúi người nhìn vào trong. Những ngọn nến trong khoang nhấp nháy lúc sáng lúc tối. Bảy tám tên lính Thanh đang túm lấy hai nữ nhân, định giở trò cưỡng đạo. Một nữ nhân quì dưới đất không ngừng khóc lóc van xin, còn nữ nhân kia ôm con nhỏ, hai người run rẩy vì hoảng sợ. Trên ván thuyền còn có thi hài của mấy nam nhân. Mấy cái rương bị bật nắp ra, quần áo và ngân lượng vương vãi. Xem tình hình này thì biết bọn lính Thanh vừa vận chuyển lương thực vừa thừa cơ cướp bóc dân chúng ven sông, giữa đêm giết hại thương khách để cướp của hiếp dâm.

Dư Ngư Đồng nổi giận, định nhảy vào trong khoang thì nghe Kha Hợp Đài nói sau lưng: “Lão đại! Chuyện này ta không thể không nhúng tay vào”.

Tất Nhất Lôi nói: “Không được”.

Ngay lúc đó, một tên lính Thanh giật lấy đĩa bé trong tay nữ nhân, quăng mạnh xuống ván thuyền làm đầu nó vỡ phọt cả óc ra. Mẹ nó giật bắn lên, rồi ngất xỉu tại chỗ. Hai tên lính cười ha hả, đề cô ta xuống mà xé quần áo.

Dư Ngư Đồng thầm khấn Hồng Hoa lão tổ trên trời: “Đệ tử Dư Ngư Đồng hôm nay xả mạng cứu người, xin lão tổ bảo hộ”. Chàng không rút kim địch, hét lớn một tiếng, tay không nhảy vào khoang thuyền. Chân trái chàng phóng cước, tay phải xuất chưởng đánh ngã ngay hai tên lính Thanh đang quấn chặt nữ nhân đó. Sau đó chàng vận sái cổ một tên lính Thanh khác, hấn đầu đến nỗi kêu cha gọi mẹ. Chàng tiện tay giật lấy thanh đao, chém gãy chân phải một tên nữa.

Bọn lính Thanh còn lại rút binh khí ra chống đỡ. Dư Ngư Đồng tuy sử đao không quen lắm nhưng chỉ mấy hiệp lại chém ngã hai tên lính. Đám còn lại đều chạy về phía đầu thuyền. Nghe mấy tiếng “tùm, tùm,” chúng đã bị Kha Hợp Đài đá lộn xuống sông.

Dư Ngư Đồng kéo hai nữ nhân kia dậy, khẽ bảo: “Mau mau lên bờ chạy trốn đi”. Họ hoảng sợ cứ đứng ngẩn ra.

Đám lính Thanh ở thuyền kế bên nghe tiếng la hét đấm đá, đã có tên thấp đuốc lên, đứng trên đầu thuyền mà hô hoán. Kha Hợp Đài chạy vào trong khoang cất tiếng khen: “Tú tài giỏi quá! Thán phục, thán phục”!

Dư Ngư Đồng kẹp một nữ nhân nhảy lên bờ, Kha Hợp Đài kẹp người còn lại nhảy theo. Cố Kim Tiêu rút cây điệp hồ xoa cán ngắn sau lưng ra, đứng bên bờ để chặn bọn đuổi theo. Hai chân Tất Nhất Lôi vừa chạm đất, hai tay liền nắm lấy cạnh thuyền quất lên một tiếng, vận hết sức hất chiếc thuyền lộn ngược, đáy thuyền hướng lên trời. Tất cả đồ vật, kể cả tử thi đều rơi hết xuống nước. Dư Ngư Đồng âm thầm kinh hãi: “Người này khí lực mạnh quá”.

Bốn người thừa lúc quan binh hỗn loạn xúm quanh chiếc thuyền lật ngược, trong bóng tối dẫn hai nữ nhân chạy thoát. Dư Ngư Đồng chạy đến chỗ cây cối rậm rạp, thấy bọn lính Thanh không đuổi theo mới dừng lại hỏi: “Nam nhân trong nhà đều bị bọn quan binh kia giết hết rồi phải không?”

Nữ nhân đó chưa trấn tĩnh lại được, cứ quí dưới đất không ngớt khấu đầu, không nói được tiếng nào. Dư Ngư Đồng lại bảo: “Trước mắt cô đã thoát hiểm rồi, trốn ở đây đừng động dậy. Đợi ngày mai đoàn thuyền kia rời khỏi rồi hãy ra ngoài”. Chàng cao giọng nói với ba người ở phía sau: “Đa tạ ba vị đại ca tương trợ. Tiểu đệ xin cáo từ”.

Chàng không đợi họ trả lời, quay người đi ngay. Nhưng vừa bước được ba bước, đã nghe thấy phía trước có một giọng âm hiểm cất lên: “Dư thập tứ gia, xin nán lại chốc lát”.

Dư Ngư Đồng lui lại một bước. Người kia từ trong bóng tối bước ra, chính là kinh địch Ngôn Bá Càn. Phía sau hắn còn có tên sư đệ Bành Tam Xuân, hai tay nắm cây Tam Tiết Côn đứng để giám thị, đề phòng Dư Ngư Đồng chạy thoát.

Lúc này bọn ba người Tất Nhất Lôi dẫn nữ nhân kia chạy tới, thấy Ngôn Bá Càn đột nhiên xuất hiện đều rất kinh ngạc.

Dư Ngư Đồng chấp tay lại nói: “Hậu hội hữu kỳ”! rồi chạy vào giữa Tất Nhất Lôi và Cố Kim Tiêu.

Bành Tam Xuân khuyu gối phải xuống một chút, hét lên một tiếng rồi vung cây Tam Tiết Côn đánh vào hạ bàn Dư Ngư Đồng. Họ Dư vội sử chiêu Lý Dực Long Môn nhảy qua cây côn, chân trái vừa chấm đất đã vọt ra mấy trượng. Bành Tam Xuân một chiêu không trúng, cây Tam Tiết Côn đang quét tới đôi chân của Cố Kim Tiêu đã nhanh chóng biến thế hất mạnh ra trước, nhằm thẳng vào sau lưng Dư Ngư Đồng.

Dư Ngư Đồng phóng về phía trước, khom mình cho côn lướt ngang qua đầu, vẫn không đánh trả mà nhân lúc sơ hở chạy trốn. Đột nhiên có kinh phong xô tới. Trong màn đêm chỉ thấy bạch quang lấp loáng, hai cây đơn đao chém tới trước mặt. Thì ra hai tên đồ đệ Tống Thiên Bảo, Đàm Thiên Thừa của Ngôn Bá Càn đã tới.

Dư Ngư Đồng ba mặt đều bị bao vây không sao tránh né được, bèn đưa tay phải rút kim địch giấu trong tay áo bên trái ra, keng keng hai tiếng đã gạt được hai đao. Bành Tam Xuân đang muốn xông lên hợp công, Kha Hợp Đài đứng bên nhìn

bổng giận dữ nói: “Ba đánh một có gì là hảo hán”?

Bành Tam Xuân ngăn ra một chút, Kha Hợp Đài đã nắm lấy đầu côn giật ra. Họ Bành quyết kéo trở về, hai người đều không buông tay. Bành Tam Xuân tiến lên nửa bước, dùng tay trái vỗ mạnh vào Tam Tiết Côn. Cây côn đang nắm ở tay phải đột nhiên rời khỏi tay, bay ngược lại đánh vào tay trái của Kha Hợp Đài. Đây là một chiêu cứu mạng của Tam Tiết Côn, gọi là Độc Xà Bái Vỹ.

Kha Hợp Đài không ngờ được, trong bóng tối nghe tiếng côn đánh tới mới vội tránh sang phải, bị đuôi côn quét trúng vào vai nghe “bình” một tiếng rất đau. Họ Kha giận dữ, buông lỏng tay bỏ côn ra, chỉ dùng một tay nắm chặt eo lưng của Bành Tam Xuân, quát lớn rồi nhắc bổng thân hình mập mạp của hắn lên đầu, quật xuống đất. Kha Hợp Đài rất sành môn đồ vật của người Mông Cổ. Đòn quật này khiến Bành Tam Xuân choáng váng, trước mắt thấy ba mươi sáu ngôi sao nhấp nháy loạn xạ.

Tất Nhất Lôi thấy Kha Hợp Đài đã thắng, bèn hô lớn: “Đừng gây họa, rời khỏi đây nhanh lên”.

Ngôn Bá Càn lên tiếng: “Hay lắm! Thì ra Quan Đông Lục Ma đã đầu hàng Hồng Hoa Hội”.

Cố Kim Tiêu quay lại, giận dữ nói: “Người nói gì mà thối thế”?

Ngôn Bá Càn hỏi lại: “Nếu các người không đầu hàng Hồng Hoa Hội thì sao lại giúp cho tên đầu mục này”?

Tất Nhất Lôi ngạc nhiên bèn hỏi: “Y là người của Hồng Hoa Hội hay sao”?

Ngụy Bất Túc thấy hai đứa đồ đệ của mình bị Dư Ngư Đồng ép đến nổi tay chân loạn xạ, tình thế rất nguy cấp. Hắn không rảnh để trả lời, lấy dưới áo choàng ra một đôi Cương hoàn khua lên loảng xoảng, đánh vào sau lưng Dư Ngư Đồng. Họ Dư xoay kim địch lại, điểm vào kỳ môn huyết của hắn. Hai người vừa giao thủ đã qua lại mấy chiêu.

Tất Nhất Lôi kêu gọi dừng tay, Ngôn Bá Càn vẫn không nghe, cứ nghĩ đến mối hận làm mù mắt, huy động song hoàn như cuồng phong bạo vũ công tới kẻ thù. Tất Nhất Lôi bèn lấy độc cước đồng nhân sau lưng ra, tung người nhảy tới, đập từ trên xuống. Nghe một tiếng choảng rất lớn, hai món binh khí bị chấn động rời ra. Cánh tay của Dư Ngư Đồng và Ngôn Bá Càn tê liệt một lúc, cả hai đều âm thầm kinh hãi. Đồng nhân của Tất Nhất Lôi bên ngoài bọc vàng ruột đúc bằng thép rất nặng, lợi hại vô cùng.

Tất Nhất Lôi quay lại hỏi Dư Ngư Đồng: “Các hạ là người của Hồng Hoa Hội phải không”?

Dư Ngư Đồng nghĩ: “Hôm nay tẩu vi thượng sách”. Chàng không đáp, nhảy về phía đêm tối. Tống Thiên Bảo đứng gần nhất vội đuổi theo. Dư Ngư Đồng quay người lại, thối kim địch một cái. Một tiếng “Rít,” đoản tiễn đã cắm trên má Tống

Thiên Bảo, hấn đầu đón kêu la oai oái. Tất Nhất Lôi và Ngôn Bá Càn cũng đuổi theo sau, nhưng đêm tối nhìn không rõ, lại sợ Dư Ngư Đồng thổi đoản tiến nên không dám đến quá gần.

Dư Ngư Đồng chạy một đoạn xa rồi từ từ đi về phía bờ sông, trong lòng nghĩ: “Mình trốn lên thuyền vận chuyển lương thực của bọn lính Thanh là yên ổn nhất. Ngày mai khởi hành không gặp trở ngại gì nữa”. Chàng nấp trong lùm cây lắng nghe tiếng binh lính đuổi theo, rồi nằm rạp xuống đất, chầm chậm bò lên. Đột nhiên nghe tiếng la kinh hãi của nữ nhân xen kẽ với tiếng thóa mạ của bọn lính Thanh. Thì ra hai nữ nhân vừa được cứu ra lại bị bọn lính tìm thấy.

Lúc này chàng cảm thấy thân mình khó giữ, không sao lo liệu cho người khác được nữa, bèn rút người lại. Nhưng nghe tiếng kêu càng lúc càng thảm thiết, chàng không nhìn nổi nữa, thò đầu ra ngoài mà nhìn. Một tên lính Thanh, hai tay mỗi tay kéo một nữ nhân đi đến bờ sông. Hai nữ nhân không chịu đi, lớn tiếng khóc lóc, bị bọn lính kéo lê lết dưới đất. Dư Ngư Đồng nghĩ: “Tham sinh úy tử không phải là đại trượng phu”! Chàng bèn dùng kim địch thổi ra, đoản tiến bay đi cắm ngay vào gáy tên lính. Hấn điên cuồng gào lên một tiếng, lập tức mất mạng.

Dư Ngư Đồng thổi tên xong, vội vã chạy ra xa bờ. Mũi tên này khiến chàng bị lộ hành tung. Mới chạy được vài trượng, cây điệp hồ xoa của Cố Kim Tiêu đã cản trở phía trước. Dư Ngư Đồng phải triển khai Nhu Vân kiếm thuật, toan đánh ngã hấn để chạy trốn, nào ngờ qua lại mấy chiêu vẫn chưa chiếm được thượng phong. Cố Kim Tiêu thân pháp nhanh nhạy, quả là kinh địch. Hấn vừa đánh vừa huýt sáo liên hồi.

Dư Ngư Đồng nhìn thấy xa xa có những bóng đen chạy tới, không dám ứng chiến, bèn quyết tấn công để tìm đường chạy. Cả người chàng phóng lên phía trước, hai ngón tay bên trái điểm thẳng vào yếu huyệt trước ngực địch thủ. Cố Kim Tiêu đưa hồ xoa đỡ ngang trước ngực. Dư Ngư Đồng lùi lại để nhảy ra nhưng Tam Tiết Côn của Bành Tam Xuân đã đánh tới, đồng thời ba người Tất Nhất Lôi, Ngôn Bá Càn, Đàm Thiên Thừa cũng đã chạy tới bao vây cả bốn mặt.

Tất Nhất Lôi la lên: “Bỏ binh khí xuống”! Dư Ngư Đồng mặc kệ, vẫn múa kim địch như gió, trong lúc hỗn chiến phóng cước đá ngã Đàm Thiên Thừa. Tất Nhất Lôi vẩy đồng nhân vù một tiếng, đập từ trên đầu xuống. Dư Ngư Đồng biết hấn sức lực dị thường, không dám cản trở, vội chuyển người tránh sang một bên.

Binh khí của Tất Nhất Lôi rất nặng, nhưng hấn khí lực hơn người nên sử dụng vừa nhanh vừa linh hoạt. Chiêu đầu đánh xuống không trúng, hấn lập tức thu thế, biến thành chiêu Hoành Tảo Thiên Quân đánh ngang lưng Dư Ngư Đồng. Dư Ngư Đồng cúi xuống cho đồng nhân bay qua đỉnh đầu, rồi chồm dậy xông đến chỗ Tất Nhất Lôi, đưa kim địch điểm vào huyệt Khí Lưu của hấn. Đồng nhân của Tất Nhất Lôi vừa đưa lên định hất văng kim địch của Dư Ngư Đồng, họ Dư đã tung người lên, nhảy qua đầu Tống Thiên Bảo. Lúc rơi xuống chàng thừa thế huých đầu gối

vào sau lưng hắn. Tống Thiên Bảo đứng không vững, loạng choạng ngã vào đồng nhân của Tất Nhất Lôi.

Ngôn Bá Càn vội vã lôi họ Tống lại, la toáng lên: “Muốn chết hay sao”?

Tất Nhất Lôi cất tiếng khen ngợi Dư Ngư Đồng: “Thân thủ tuyệt lắm”!

Bên này, Bành Tam Xuân và Cố Kim Tiêu đã chặn đường lui của họ Dư. Kha Hợp Đài đứng bên theo dõi mọi người hỗn chiến, thấy Dư Ngư Đồng sắp trúng chiêu, trong lòng kính nể chàng có lòng hiệp nghĩa, nên đột ngột xông vào vùng hỗn chiến hô lên: “Lão đại, lão nhị lùi ra”. Tất Nhất Lôi và Cố Kim Tiêu liền nhảy ra ngoài.

Dư Ngư Đồng dốc sức chống chọi đông người, mồ hôi ướt cả người, múa kim địch không ra chiêu pháp gì nữa. Tất Nhất Lôi và Cố Kim Tiêu vừa nhảy ra, cương hoàn bên phải của Ngôn Bá Càn đã tròng vào đầu kim địch, cương hoàn bên trái vận sức đánh vào thân kim địch. “Keng” một tiếng, kim địch đã rời tay chủ bay ra. Cương hoàn lại thừa thế tấn công vào huyện Thái Dương của Dư Ngư Đồng.

Kha Hợp Đài kéo Dư Ngư Đồng lùi ra sau, né được chiêu này. Đồng thời y dùng phép đô vật của Mông Cổ đưa chân phải ra quét ngang, tay trái ấn xuống đầu vai họ Dư. Dư Ngư Đồng đứng không vững nữa, té nhào xuống rồi bị Kha Hợp Đài đè chặt dưới đất. Kim địch từ trên không trung rơi xuống, Cố Kim Tiêu đưa tay đón lấy rồi cắm vào bên hông mình.

Tống Thiên Bảo và Đàm Thiên Thừa đã ăn mấy đòn của Dư Ngư Đồng, bèn chạy tới đòi đánh. Kha Hợp Đài bảo: “Khoan đã”! Y xé trường bào của Dư Ngư Đồng buộc chéo tay chàng lại, kéo cho đứng dậy rồi nói: “Bằng hữu, ta biết người là hảo hán, có gì cứ nói thẳng hoàng. Chúng ta không làm khó dễ người đâu”.

Dư Ngư Đồng “Hừ” một tiếng, không nói tiếng nào.

Tất Nhất Lôi hỏi: “Bằng hữu là người của Hồng Hoa Hội phải không”?

Dư Ngư Đồng đáp: “Ta họ Dư, tên Ngư Đồng, người trên giang hồ thường gọi là Kim Địch Tú Tài. Trong Hồng Hoa Hội, ta ngồi ghế thứ mười bốn”.

Tất Nhất Lôi gật đầu nói: “Vậy là đúng rồi. Ta đã từng nghe danh tiếng của người. Ta muốn hỏi người về mấy người”.

Dư Ngư Đồng nói: “Người muốn hỏi về tung tích của Tiêu Viễn Kỳ và Diêm thị huynh đệ chứ gì? Nói thật với người, không phải Hồng Hoa Hội chúng ta giết họ”.

Ngôn Bá Càn đứng bên lạnh nhạt nói: “Dĩ nhiên là bây giờ người phải chối”.

Dư Ngư Đồng mắng: “Thằng giặc chột kia, ta đâu có nói chuyện với người? Mất của người là do ta bắn đấy, rồi sao nào? Lão gia mà sợ người thì không phải là hảo hán”.

Tống Thiên Bảo giận dữ vung đao chém tới. Kha Hợp Đài thấy vậy bèn

buông lỏng chân đang đè họ Dư. Hai chân Dư Ngư Đồng được tự do, chàng nghiêng sang trái né chiêu đao, rồi phóng chân phải đá ra trúng ngay huyệt Phục Cố của Tổng Thiên Bảo. Hấn buông đơn đao rút khỏi tay, rồi bủn rủn nằm xuống đất. Đàm Thừa Thiên vội chạy tới đỡ dậy.

Bành Tam Xuân thấy sư đệ của mình bị mất mặt, bèn vung quyền đánh tới. Kha Hợp Đài nói: “Muốn đánh nhau thì để ta thả y ra, lấy một đấu một cho tử tế”.

Bành Tam Xuân giận dữ nói: “Vậy để ta đấu với người cũng được”. Rồi hấn vung côn ra loảng choảng.

Kha Hợp Đài cười hỏi: “Người muốn bị quật té một lần nữa hay sao”?

Ngôn Bá Càn liền kéo Bành Tam Xuân lùi ra để xem Tất Nhất Lôi xử trí thế nào. Tất Nhất Lôi hỏi Dư Ngư Đồng: “Giang hồ đều nói ba huynh đệ của chúng ta bị Hồng Hoa Hội hại chết. Oan có đầu, nợ có chủ, chỉ cần người nói thật một câu là việc này do ai gây ra, đương nhiên chúng ta sẽ tìm người đó mà tính nợ. Người không cần giấu giếm hay hoảng sợ gì cả. Chẳng lẽ chúng ta vô cớ giết người của Hồng Hoa Hội hay sao”?

Dư Ngư Đồng nói: “Hôm nay ta lọt vào tay các người, muốn giết thì giết, hà tất phải nói nhiều. Người tưởng Hồng Hoa Hội sợ mấy mạng các người hay sao? Thật là chuyện nằm mơ”.

Kha Hợp Đài nói: “Huynh đúng là hảo hán, ta rất kính phục. Ta chỉ muốn hỏi, ba vị huynh đệ của chúng ta bị ai hại chết”?

Dư Ngư Đồng đáp: “Nói thật, ai giết hết ba người này ta biết rất rõ ràng, chắc chắn không phải là Hồng Hoa Hội”.

Cố Kim Tiêu nói: “Thế thì nói ra đi, chúng ta lập tức thả người ra ngay”.

Dư Ngư Đồng nói: “Dư mỗ này tuy vô danh tiểu tốt, nhưng đã là người của Hồng Hoa Hội thì không thể để người khác uy hiếp được. Giết chết ba người đó là ai, ta nói cho người biết cũng chẳng hề gì, mà người đó cũng không sợ các người đi trả thù đâu. Nhưng các người ép bức ta phải nói thì ta lại không thêm nói”.

Cố Kim Tiêu vẫy cây điệp hồ xoa cho ba vòng sắc trên cây xoa vang lên những tiếng tinh tang, rồi hét lên: “Người nói hay không”?

Dư Ngư Đồng ngẩng đầu lên quát trả: “Không nói thì sao? Nếu người có gan thì cứ đâm xoa vào ngực ta đi. Khi trả thù cho ta, huynh đệ Hồng Hoa Hội chắc chắn không gà mờ như người đâu, đến nay mà kẻ thù là ai cũng không biết”.

Cố Kim Tiêu tức đến nổi cây xoa rung lên bần bật, la mắng liên hồi. Kha Hợp Đài lên tiếng: “Nếu huynh cho rằng người như ta có thể kết giao được, thì hãy nói cho ta biết”.

Dư Ngư Đồng thấy trong đám người này chỉ có Kha Hợp Đài là tử tế hơn cả, bèn nói: “Tại sao các người không đi hỏi Hàn Văn Xung? Hiện nay hấn không ở Lạc Dương, mà ở chung với Oai Chấn Hà Sóc Vương Duy Dương tại Hàng Châu”.

Tất Nhất Lôi gặng hỏi: “Thật không”?

Dư Ngư Đồng hét lên: “Ta không thêm lừa dối các người đâu”!

Kha Hợp Đài thấy chàng tuy bị bắt nhưng càng lúc càng ngoan cường hơn, thật khiến cho người ta kính nể, bèn kéo Tất Nhất Lôi và Cố Kim Tiêu qua một bên mà khuyên: “Ép nữa cũng vô dụng, thả y cho xong”.

Cố Kim Tiêu hỏi: “Thả hắn ra à? Giang hồ chắc chắn sẽ nói Quan Đông Lục Ma chúng ta không dám động đến Hồng Hoa Hội. Theo ý ta thì giết hắn đi cho rồi”.

Tất Nhất Lôi nói: “Giết cũng vô ích. Bây giờ chúng ta nên đến Hàng Châu để tìm Hàn Văn Xung. Mang hắn theo, dọc đường từ từ vặn hỏi tiếp, chắc chắn sẽ hỏi được rõ ràng. Lúc đó giết cũng chưa muộn”.

Cố Kim Tiêu nói: “Được lắm! Hãy làm như thế”.

Tất Nhất Lôi quay lại nói với Dư Ngư Đồng: “Chúng ta đem người đến Hàng Châu để đổi chất với Hàn đại ca. Nếu người nói không sai, chúng ta sẽ thả người ra”.

Dư Ngư Đồng trầm nghĩ: “Thế thì rất tốt. Dọc đường nếu không gặp ai cứu viện thì ta cũng tìm kế thoát thân”. Vì thế chàng gật đầu đồng ý.

Tất Nhất Lôi vẫy tay, nói với Ngôn Bá Càn một câu “Hậu hội hữu kỳ,” rồi quay mình đi ngay.

Ngôn Bá Càn vọt lên một bước nói: “Khoan đã, khoan đã! Người này do chúng ta bắt được chẳng lẽ để các người mang đi một cách dễ dàng hay sao”?

Kha Hợp Đài nói: “Vậy người muốn thế nào”?

Ngôn Bá Càn nghĩ: “Bên ta tuy có bốn người, nhưng ba người bọn chúng võ công lại cao hơn. Ta có thể đối phó nhưng sư đệ và đồ đệ thì không, động thủ không lợi”. Hắn bèn nói: “Hắn đã bắn mù một mắt của ta, nên ta muốn lấy cặp mắt của hắn để xóa nợ. Sau đó các người muốn mang hắn đi đâu thì mang”.

Tất Nhất Lôi và Cố Kim Tiêu nghĩ: “Bắt được Dư Ngư Đồng phen này, hắn cũng có công lao. Vả lại hắn cũng là quan quân, chẳng nên đắc tội với hắn. Mà nếu Dư Ngư Đồng bị mù, lại càng khỏi sợ bỏ trốn dọc đường”.

Nghĩ vậy nên chúng không cản trở gì cả. Ngôn Bá Càn bèn đưa ngón trỏ và ngón giữa tay phải ra, xuất chiêu Song Long Thương Châu đâm ngay vào cặp mắt Dư Ngư Đồng. Dư Ngư Đồng lùi lại một bước để tránh nhưng Cố Kim Tiêu lại túm lấy lưng chàng đẩy lên một bước, khiến chàng không sao động đậy được.

o o o

Nhóm người Trần Gia Lạc men theo sông Hoàng Hà đi về phía tây, thấy cả một vùng sinh lầy cát đá ngổn ngang, vết tích để lại sau trận lũ. Thỉnh thoảng còn

thấy xác người nằm trôi sông, phơi trên ruộng đồng. Nghĩ đến thảm cảnh lũ lụt từ trời rơi xuống khiến bá tánh phải chạy nạn, giã giũa tìm con đường sống, nhiều người đuối sức phải vùi mình trong nước thật không khỏi run rẩy cả người.

Trần Gia Lạc chợt nghĩ: “Hong Hoa Hội chúng ta bây giờ chỉ biết cầm kiếm giết giặc, không hiểu ngày nào mới được cầm kiếm chỉ huy muôn dân trị thủy. Đó mới đúng là tâm nguyện của ta”.

Chưa đầy một ngày đã đến Đồng Quan. Từ Thiên Hoảng và Chương Tấn chia nhau xem xét các góc tường nơi đầu đường, tìm dấu hiệu của Dư Ngư Đồng mà không thấy. Biết chằng chưa đến, họ bèn trở lại mà đợi.

Đã ba ngày vẫn chưa thấy Dư Ngư Đồng đến, Từ Thiên Hoảng và Chương Tấn bèn tìm đến các bến thuyền dò hỏi, nhưng mọi người đều nói chưa thấy một vị thư sinh tú tài như thế. Đến ngày thứ tư mọi người bàn bạc một lúc, đều nhận thấy bất thường, e rằng dọc đường có chuyện.

Ở Đồng Quan này, bang hội chiếm lĩnh vùng sông nước là Long Môn bang. Hong Hoa Hội xưa nay chưa hề kết giao với bang này, sợ rằng Dư Ngư Đồng đã bị họ bắt giữ. Vì vậy Từ Thiên Hoảng cầm danh thiếp đến bái phỏng Long đầu ca Thượng Quan Nghị Sơn của Long Môn bang.

Thượng Quan Nghị Sơn nghe có người đến thăm, báo danh là Thất đương gia của Hong Hoa Hội. Võ Gia Cát từ lâu đã nổi tiếng trên giang hồ, y bèn đích thân ra đón tiếp.

Từ Thiên Hoảng nói rõ ý của mình, Thượng Quan Nghị Sơn bèn đáp: “Ta từ lâu đã ngưỡng mộ quý hội nhân nghĩa ngất trời, chỉ vì quý hội khai nghiệp ở mãi Giang Nam nên chưa có duyên hội ngộ. Nếu ta biết Thập tứ đương gia của quý hội đang đi thuyền dọc sông Hoàng Hà này, nhất định sẽ tiếp đãi chu đáo. Bây giờ ta sẽ lập tức cho tìm kiếm”.

Ngay trước mặt Từ Thiên Hoảng, y bèn phái bốn huynh đệ ra ngoài dò hỏi, dặn chúng đi dọc sông Hoàng Hà, nếu thấy Thập tứ đương gia Dư Ngư Đồng thì đón về Đồng Quan.

Từ Thiên Hoảng thấy y làm việc đắc lực, có tình có nghĩa nên không ngừng cảm tạ. Thượng Quan Nghị Sơn giữ chằng lại gia trang, nhưng chằng nhất định không chịu. Đến chiều Thượng Quan Nghị Sơn tới hồi bái, nhưng Trần Gia Lạc tránh mặt không gặp, chỉ để Từ Thiên Hoảng đón tiếp.

Đêm đó Thượng Quan Nghị Sơn bày tiệc tiếp đãi Từ Thiên Hoảng, mời hết các vị võ lâm anh hùng trong vùng tới dự. Rất nhiều nhân sĩ võ lâm vùng này đã nghe danh Chu Trọng Anh. Nghe nói Từ Thiên Hoảng là con rể của Thiết Đám Chu Trọng Anh vang tiếng vùng Tây Bắc, ai cũng muốn kết giao. Có người âm thầm nghị luận, Võ Gia Cát vang tiếng giang hồ mà vóc dáng lại thấp lùn như thế thật không thể xem tướng mà đoán người được. Mọi người thấy chằng nói năng phóng khoáng hào hùng, đầy tình hữu nghị, ai cũng có lòng kính ngưỡng.

Sáng sớm hôm sau Thượng Quan Nghị Sơn lại đến nhà trọ bái phỏng, nói rằng thuộc hạ của mình vẫn chưa tìm ra tung tích Dư Ngư Đồng, nhưng có được một chút manh mối. Anh em trên bến nói rằng, mấy ngày nay có một đạo quân đang vận chuyển quân lương trên sông Hoàng Hà, nên phong tỏa không cho xuôi ngược. Có thể Dư thập tứ gia đã bị đội thuyền cản trở. Từ Thiên Hoảng yên tâm một chút, vội cảm tạ anh em Long Môn bang.

Xế chiều, Thượng Quan Nghị Sơn lại cấp tốc đến thông báo, có huynh đệ cho biết: “Mười ngày trước đây có một tú tài xấu xí phi thường đánh nhau ở Túy Tiên lâu trong thành Mạnh Tân, làm náo loạn cả tửu lầu”.

Nghe xong Từ Thiên Hoảng cả kinh nói: “Đúng là Dư thập tứ đệ rồi. Sau đó thì sao?”

Thượng Quan Nghị Sơn nói: “Vị huynh đệ đó được phái đi dò la nhưng chưa trở về. Đây chỉ là tin tức chuyển về, tình hình thực tế ra sao chưa rõ”.

Từ Thiên Hoảng nói: “Thượng Quan đại ca tận tâm như thế, tiểu đệ cảm kích muôn phần. Để tiểu đệ giới thiệu mấy vị bằng hữu”.

Họ Từ bèn qua phòng bên mời Trần Gia Lạc, Văn Thái Lai, Lạc Băng, Chương Tấn, Chu Ý qua để giới thiệu làm quen. Thượng Quan Nghị Sơn vô cùng mừng rỡ. Hai bên nói vô số những lời khách sáo ngưỡng mộ.

Trần Gia Lạc nói: “Thập tứ đệ là người tử mĩ tinh tế, chắc chắn không vô cớ gây chuyện ở tửu lầu đâu. Y đánh nhau với người khác, nhất định đã gặp phải kẻ thù. Chúng ta phải mau mau đến Mạnh Tân”.

Văn Thái Lai nói: “Đúng thế”!

Mọi người toan đi ngay. Thượng Quan Nghị Sơn bèn nói: “Các vị đã đến Đồng Quan này thì tại hạ phải có phần trách nhiệm. Để tại hạ phái thêm người cùng đi với các vị”.

Trần Gia Lạc thấy Thượng Quan Nghị Sơn nặng tình nặng nghĩa, bèn không từ chối. Thượng Quan Nghị Sơn dẫn theo mấy người, cả đoàn gấp rút đi về hướng Mạnh Tân.

Văn Thái Lai cưỡi con ngựa trắng chạy vượt đi trước. Đoàn người còn cách Mạnh Tân sáu chục dặm, Văn Thái Lai đã quay lại đón, nói rằng: “Ta đã dò hỏi ở Túy Tiên lâu. Bọn tửu bảo nói là có xảy ra chuyện đó. Người đánh nhau với Thập tứ đệ là một hào sĩ địa phương tên là Tôn Đại Thiện Nhân gì đấy, lại còn mấy tên bộ khoái của nha môn”.

Thượng Quan Nghị Sơn kinh ngạc nói: “Tôn Đại Thiện Nhân năm nay đã ngoại lục tuần, không biết võ công, xưa nay đối xử với người khác rất lịch thiệp, sao lại đánh nhau được?”

Trần Gia Lạc nói: “Sau đó thì sao?”

Văn Thái Lai nói: “Chuyện sau đó thì bọn tửu bảo nói năng ấp úng, dường

như không biết rõ ràng”.

Trần Gia Lạc nói: “Được rồi. Chúng ta mau mau đi tới đó”. Mọi người bèn thúc ngựa đi nhanh về phía trước.

Vừa đến Mạnh Tân, Thượng Quan Nghị Sơn lập tức đi tìm ông chủ Túy Tiên lâu. Chủ quán thấy Long đầu đại ca của Long Môn bang liền thiết tiệc chiêu đãi, hoàn toàn không dám che giấu điều gì. Những chuyện y kể không khác gì Văn Thái Lai nghe được. Y còn chỉ cho thấy những vết đâm chém để lại trên lan can và vách tường, nói rằng do vụ đánh nhau hôm đó gây ra.

o o o

Nhắc lại hôm đó Ngôn Bá Càn định đâm mù cặp mắt của Dư Ngư Đồng. Ngón tay của hắn chưa thọc tới nơi, Kha Hợp Đài đã đưa tay túm lấy lưng hắn kéo ngược ra sau mấy thước. Ngôn Bá Càn vô cùng giận dữ, xoay tả chưởng đánh ra sau, trúng vào cổ tay phải Kha Hợp Đài nghe “chát” một tiếng. Kha Hợp Đài bị đau liền buông tay ra. Hai người đều nhảy lùi một bước, chuẩn bị giao đấu.

Tất Nhất Lôi vội vã chạy vào giữa, đưa đồng nhân ra cản trở mà nói: “Chúng ta làm bằng hữu đừng làm tổn thương hòa khí”.

Kha Hợp Đài bảo Ngôn Bá Càn: “Người muốn trả thù thì đợi chuyện của chúng ta xong đã. Sau đó người cứ đi tìm y, chúng ta không giúp bên nào. Bây giờ người muốn làm bữa thì không được”.

Tất Nhất Lôi biết Kha Hợp Đài tánh tình cương trực thẳng thắn, đã nói ra điều gì thì không dễ thay đổi. Tuy hắn cũng thấy không ổn, nhưng trước mặt người khác mà huynh đệ tranh luận thì dễ bị chê cười, nên không lên tiếng gì nữa.

Ngôn Bá Càn biết không thể dùng võ lực thủ thắng, bèn giận dữ thu song hoàn về, gằn giọng nói: “Rồi cũng có ngày ta lấy cặp mắt của hắn cho người xem”.

Kha Hợp Đài nói: “Hay lắm! Tạm biệt nhé”!

Quan Đông Tam Ma bèn áp giải Dư Ngư Đồng đi. Ngôn Bá Càn giải khai huyết đạo cho đệ tử, trong lòng không phục nên cứ đi theo sau.

Đến khoảng giờ ty, bọn Tất Nhất Lôi đến Mạnh Tân, lên lầu ăn cơm. Lầu này chính là Túy Tiên lâu. Tất Nhất Lôi kêu rượu và thức ăn, ngồi ăn chung với Dư Ngư Đồng. Uống được mấy chén thì có tiếng bước chân, từ dưới lầu đi lên bảy tám người bộ khoái và một ông lão ăn mặc rất sang trọng. Ông lão gọi không ít rượu và thức ăn để mời đám bộ khoái ăn uống. Bộ khoái và bọn tửu bảo đều gọi lão là “Tôn lão gia,” điệu bộ rất cung kính. Xem ra đây là một phú hào rất có thể diện ở địa phương này.

Lát sau lại có bốn người đi lên. Kha Hợp Đài đột nhiên thay đổi sắc mặt, thì ra thấy trò Ngôn Bá Càn cũng theo đến đây. Dư Ngư Đồng vờ như không thấy,

thần thái vẫn rất tự nhiên, tiếp tục uống rượu.

Tất Nhất Lôi bảo Kha Hợp Đài: “Lão tứ, chúng ta đến đây là để trả thù cho lão tam, sao người cứ bảo vệ cho kẻ thù hoài? Lão tam và các huynh đệ dưới cửu tuyền chắc chắn sẽ trách người đấy”.

Kha Hợp Đài đáp: “Đệ có bảo vệ kẻ thù đâu. Chẳng qua đệ thấy y là hảo hán, không nỡ để người khác hành hạ y bữa bữa. Nếu điều tra ra y là kẻ thù chắc chắn đệ sẽ lấy mạng y ngay”.

Cố Kim Tiêu nói: “Từ đây tới Hàng Châu còn xa xôi lắm. Chúng”... Hấn bữu môi, liếc qua Ngôn Bá Càn một cái rồi tiếp: “... cứ lẳng nhẳng bám theo như âm hồn bất tán. Cho chúng moi cặp mắt của tên này là xong ngay, không thì dọc đường dễ gặp chuyện phiền”.

Kha Hợp Đài vẫn không chịu, ba người bắt đầu tranh luận. Họ Kha thế cô, mà xưa nay vẫn thường nghe lời lão đại Tất Nhất Lôi, nên cãi không lại. Y giận dữ đứng dậy nói: “Lão đại, lão nhị! Đệ đi trước một bước, chờ hai huynh ở Hàng Châu. Việc của người này đệ không lo nữa”. Y bỏ dở bữa ăn, đi thẳng xuống lầu. Cố Kim Tiêu kéo lại nhưng bị y hất ra, suýt nữa té nhào. Kha Hợp Đài từ nhỏ đã quen đấu vật, chỉ vẩy tay bữa một cái mà kinh lực cũng rất lợi hại.

Tất Nhất Lôi nói: “Lão nhị, mặc kệ nó đi. Tính tình nó bướng như trâu vậy. Người phải xem chừng tên này”.

Cố Kim Tiêu rút trủy thủ ra để lên mặt bàn, khế nói với Dư Ngư Đồng: “Người định chạy trốn thì ta phải đâm thủng người mấy lỗ trước”. Dư Ngư Đồng mặc kệ không đáp.

Tất Nhất Lôi đứng dậy, tới bàn Ngôn Bá Càn chào hỏi. Thấy Kha Hợp Đài bỏ đi, Dư Ngư Đồng đã biết là tai họa sắp đến. Chàng thấy Ngôn Bá Càn lộ vẻ vui mừng, dĩ nhiên Tất Nhất Lôi vừa mời hấn qua móc mắt mình, lo lắng vô cùng mà không làm gì được.

Đúng lúc đó, tửu bảo bưng ra một tô canh cá chép nóng hổi. Cố Kim Tiêu húp một miếng, gọi lớn: “Lão đại! Canh cá này ngon lắm, lại đây mà ăn”.

Dư Ngư Đồng cũng lấy thìa ra, múc một muỗng canh. Đột nhiên chàng chụp lấy cái tô, hất cả tô canh nóng hổi lên mặt Cố Kim Tiêu. Họ Cố đang khoan khoái thưởng thức mùi vị canh cá, hoàn toàn bị bất ngờ. Cả một tô canh nóng bỏng bay thẳng vào mặt, mặt mũi bỏng rát, hấn đau đớn kêu toáng lên.

Dư Ngư Đồng không để hấn định thần, hất cả cái bàn lên. Tất cả chén bát, thức ăn trút hết lên người Cố Kim Tiêu. Hấn mở mắt còn chưa được, dĩ nhiên không thể tránh né. Tất Nhất Lôi và Ngôn Bá Càn vội chạy qua cứu viện.

Dư Ngư Đồng hất đổ thêm một bàn khác để cản đường kẻ địch: “Tuy bây giờ ta có thể chạy thoát, nhưng chắc chắn chạy không bao xa sẽ bị bắt lại. Bây giờ chỉ còn cách tìm chỗ tránh né để đợi cứu viện. Trong thành đông đúc thế này, nơi trốn

tránh ổn thỏa nhất, an toàn nhất chính là nhà giam của quan phủ”.

Tửu lâu hỗn loạn, khách uống rượu tới tấp chạy xuống lầu. Dư Ngự Đồng tung người đến trước mặt Tôn lão gia, vỗ bàn một cái, tát cho lão một phát vào mặt. Tôn lão gia thấy trước mắt sao mọc đầy trời, ngồi phệt xuống đất. Dư Ngự Đồng túm lấy râu xách bổng lão lên, kẹp chặt vào nách. Bọn bộ khoái kinh hãi vội vàng xông tới bao vây. Dư Ngự Đồng cứ ôm lấy Tôn lão gia không chịu thả, vẫy tay gọi bọn Tất Nhất Lôi: “Lão đại, lão nhị! Mau mau tới đây! Ta bắt được con mối rồi, hai vị đuổi bọn ưng trảo này đi là xong”.

Đám bộ khoái nghe nói bọn thổ phỉ định bắt cóc Tôn Đại Thiện Nhân, lập tức rút đơn đao và xích sắt ra, quát lớn: “Bọn nào cả gan như thế”? Rồi chúng chạy đến chỗ Tất Nhất Lôi.

Dĩ nhiên mấy tên bộ khoái này chẳng đáng cho Tất Nhất Lôi quan tâm nhưng Mạnh Tân là một địa phương lớn, nếu xô xát với nha dịch thì quan binh nhất định sẽ đến ngay. Tất Nhất Lôi thâm thóa mạ Dư Ngự Đồng xảo quyệt, đành đá ngã một tên bộ khoái rồi kéo Cố Kim Tiêu phi thân xuống lầu.

Ngụy Bất Túc la lên: “Chúng ta là quan binh, đến đây để bắt cường đạo”. Nhưng trong lúc hỗn loạn, không một ai nghe cho rõ được. Bành Tam Xuân lại đánh ngã một tên bộ khoái, bọn còn lại liền huyết sáo triệu tập đồng bọn. Xa xa lập tức có tiếng trống chiêng vang lên, xem ra viện binh sẽ đến ngay. Ngôn Bá Càn hét lên: “Bành sư đệ, mau mau chạy đi”!

Cả bốn thầy trò vội vã chạy xuống lầu. Đám bộ khoái không sao cản trở được, đành trối chết một mình Dư Ngự Đồng.

Bọn Ngôn Bá Càn chạy khỏi Mạnh Tân, tìm chỗ hoang vắng để nghỉ ngơi. Bành Tam Xuân lớn tiếng nguyên rửa Dư Ngự Đồng quỷ kế đa đoan. Ngôn Bá Càn âm trầm nói: “Cái nha môn Mạnh Tân nhỏ xíu không che nổi hấn đâu. Đêm nay chúng ta đi cướp ngục, bắt tên ác tặc ra đây hành hạ cho thỏa chí”.

Bành Tam Xuân sợ quan phủ, nghe nói chuyện cướp ngục không khỏi trù trừ, nhưng không dám cãi lệnh sư huynh. Đến canh ba, hai huynh đệ bịt mặt chạy về hướng nha môn Mạnh Tân. Bành Tam Xuân xui mặt chạy sau, Ngôn Bá Càn cũng biết hấn miễn cưỡng nhưng không nói gì.

Đến gần nha môn đột nhiên có bóng người nhoáng lên, một người chạy ngang qua. Ngôn Bá Càn thấy thân thủ của y rất nhanh, bèn dặn dò sư đệ cẩn thận. Đột nhiên phía sau lại có người khê hỏi: “Ngôn huynh đó phải không”?

Ngôn Bá Càn quay lại, thấy đó là Tất Nhất Lôi và Cố Kim Tiêu bèn dừng lại bàn bạc. Tất Nhất Lôi nói: “Mọi người hợp sức làm việc này thì tốt hơn”.

Cố Kim Tiêu nói: “Chúng ta quyết không để thằng giặc thúí đó bị đao chém chết mau lẹ, phải bắt hấn đau khổ thêm một chút mới được”. Mặt hấn đã bị tô canh nóng bỏng làm phồng rộp lên vô số bọt nước, nên hận Dư Ngự Đồng đến thấu xương.

Sáu người vượt tường nhảy vào trong nhà ngục.

o O o

Trần Gia Lạc và Thượng Quan Nghị Sơn hỏi han tử tử ông chủ Túy Tiên lâu nhưng không thêm được gì, chỉ biết tú tài đó đã bị bộ khoái xích lại mang đi. Trần Gia Lạc nghe nói Dư Ngư Đồng bị bắt thì yên tâm hơn, dù phạm vào tử tội thì công văn của quan phủ cũng phải qua lại rất lâu mới xử được. Chàng cùng Thượng Quan Nghị Sơn đi bái phỏng Tôn Đại Thiện Nhân.

Tôn Đại Thiện Nhân là phú hào số một ở địa phương này, nhà cửa và tiệm cầm đồ của lão nhiều không đếm xuể. Lão thấy Thượng Quan Nghị Sơn và một công tử tự xưng họ Lục đến bái phỏng, trong lòng hoảng sợ, nghĩ bụng nếu Long Môn bang vùi vĩnh thì mình phải bỏ tiền tránh nạn. Nào ngờ Thượng Quan Nghị Sơn chỉ nói mấy câu khách sáo rồi chuyển qua hỏi việc người tú tài gây chuyện trên tửu lâu hôm ấy.

Tôn Đại Thiện Nhân càng kinh hãi hơn, liền nói: “Tại hạ đã lớn tuổi thế này, xưa nay không dám đắc tội với ai. Hễ gặp bằng hữu giang hồ bị thiếu hụt tiền bạc là tại hạ cố gắng giúp đỡ, tuyệt đối không dám nhỏ mọn”.

Thượng Quan Nghị Sơn nói: “Vị tú tài kia có quen biết với tiểu đệ. Không biết vì lý do gì mà y xung đột với Tôn lão gia”?

Tôn Đại Thiện Nhân đáp: “Tại hạ cũng không biết. Dường như họ muốn bắt cóc tại hạ”. Lão bèn kể lại tình hình lúc đó một lượt.

Trần Gia Lạc thầm nghĩ: “Tại sao Thập tứ đệ lại hẹn người bắt cóc lão này? Bên trong chắc chắn có ẩn tình. Mấy tên bộ khoái Mạnh Tân thì làm sao bắt được Thập tứ đệ đi? Chẳng lẽ ở đây lại có cao thủ hay sao”? Chàng bèn nói với Thượng Quan Nghị Sơn: “Thế thì nhờ Tôn lão gia dẫn chúng ta vào ngục xem thử”.

Tôn Đại Thiện Nhân nói: “Ngay đêm hôm đó, tú tài đã bị cướp ra khỏi ngục rồi. Chẳng lẽ các vị chưa biết”?

Trần Gia Lạc kinh ngạc, liếc mắt ra dấu với Thượng Quan Nghị Sơn rồi cáo từ ra về. Chàng thấy rất nhiều quan sai, bộ khoái cải trang đang bảo vệ trước sau nhà của Tôn Đại Thiện Nhân.

Thượng Quan Nghị Sơn và Trần Gia Lạc tới gặp đầu mục Long Môn bang tại Mạnh Tân, rồi sai người tới nha môn dò hỏi. Quả nhiên, tú tài đã bị cướp ra khỏi ngục ngay đêm hôm đó, mấy tên cai ngục bị đả thương. Cặp lông mày của Trần Gia Lạc chau lại, cùng Từ Thiên Hoảng suy nghĩ hơn nửa ngày mà vẫn tìm không ra đầu mối nào cả.

Sau giờ cơm tối, mọi người đi quanh nhà lao xem xét. Lạc Băng đột nhiên chỉ vào dưới chân tường nói: “Xem đây”.

Mọi người đều mừng rỡ, chỉ có Thượng Quan Nghị Sơn không hiểu. Từ Thiên

Hoàng giải thích: “Đây là ký hiệu của Thập tứ đệ để lại. Y nói là bị kẻ thù truy đuổi, chạy về phía tây”.

Chương Tấn nói: “Kẻ thù nào? Lại là tên thiếu niên đang quấy rầy y hay sao”?

Từ Thiên Hoàng nói: “Võ công người đó không bằng Thập tứ đệ, cục diện không thể khẩn trương đến thế. Chắc chắn là chuyện khác”.

Văn Thái Lai nói: “Chúng ta mau mau đi về hướng tây”.

Mọi người chạy đến ngoại thành, thấy dưới một gốc cây lớn có ký hiệu vẽ loạn xạ, rõ ràng hoàn cảnh của Thập tứ đệ vô cùng nguy hiểm. Quần hùng càng nhanh chân hơn, đến một con đường lên núi lại nhìn thấy một ký hiệu khác.

Văn Thái Lai và Chương Tấn lập tức chạy lên núi. Ký hiệu vẽ dọc đường càng lúc càng khó nhìn, có lúc chỉ là thuận tay vẽ bừa một móc, một gạch. Qua mấy khúc quanh, Chương Tấn đột nhiên “Hừ” một tiếng, tung người lên một cành cây nhỏ, rút một mũi tên tre ra.

Văn Thái Lai và Từ Thiên Hoàng đồng thời la lên. Hai người này rất nhiều kinh nghiệm giang hồ, kiến thức rộng rãi, đã nhận ra đây là ám khí độc môn của Ngôn gia quyền ở Thần Châu tỉnh Hồ Nam. Văn Thái Lai giận dữ nói: “Thì ra người truy bắt Thập tứ đệ là tên gian tặc Ngôn Bá Càn”.

Lúc này Lạc Băng lại tìm thấy mấy mũi tên tre trong một lùm cây. Chu Ý đột nhiên hô một tiếng nhảy tới trước. Mọi người cùng thấy vết máu vương vãi dưới đất, theo đó mà vạch một lùm cây ra, quả nhiên nhìn thấy một sơn động tối om. Sơn động này rất cạn, chỉ núp được một hai người. Ngoài động có cả một đồng tên tre, cương tiêu, phi trùy, kim thoa. Rõ ràng Dư Ngư Đồng đã bị bao vây ở đây, có đánh nhau kịch liệt. Mọi người đều rất lo lắng, không biết tính mạng chàng đã ra sao.

Từ Thiên Hoàng và Văn Thái Lai nhặt ám khí lên nhìn tỉ mỉ. Cương tiêu và phi trùy là ám khí thường dùng trong võ lâm, không thể nhận ra thân phận người sử dụng. Người phóng kim thoa thì ít hơn nhưng cũng không biết là nhân vật nào. Xem ám khí thì biết tối thiểu cũng có bốn năm người tấn công Dư Ngư Đồng.

o O o

Hôm đó cả bọn sáu người Tất Nhất Lôi, Ngôn Bá Càn vượt tường vào ngục, muốn tìm ngục tốt để hỏi chỗ nhốt Dư Ngư Đồng. Tống Thiên Bảo đột nhiên vướng chân suýt té, cúi xuống nhìn thì thấy một người nằm dưới đất. Hắn liền xách người đó dậy, lấy lửa thắp lên. Thì ra đó là một tên ngục tốt, trong miệng bị nhét cái gì đó, cặp mắt cứ đảo lung tung mà không nói được lời nào. Ngôn Bá Càn bóp vào cổ hắn rồi moi vật đang nhét trong miệng ra, thì ra là hai cái khăn tay thêu hoa.

Ngôn Bá Càn khê hỏi: “Tú tài bị bắt hôm nay đang nhốt ở đâu? Nói nhanh lên! Người mà la lên thì ta đâm chết ngay”.

Ngục tốt hoảng sợ run rẩy không ngớt, lắp bắp: “Ở nhà lao... ở nhà lao... số ba”.

Ngôn Bá Càn không thèm nhét miệng hấn lại, vận thêm kinh lực vào tay bóp cho ngộp thở mà chết. Tất Nhất Lôi nói: “Mau mau tới đi. E rằng có người đến đây cướp ngục trước rồi”.

Cả bọn đi đến nhà lao, quả nhiên nghe thấy tiếng giũa xích. Cố Kim Tiêu đánh lửa nhìn thấy một người áo đen đang cúi xuống bên Dư Ngư Đồng, hiển nhiên là bạn bè của chàng đến cứu.

Dư Ngư Đồng nhìn thấy ánh lửa, vội kêu lên: “Có người đến”

Người áo đen kia mặc kệ, càng giũa gấp rút hơn. Tất Nhất Lôi hỏi nhỏ: “Ai thế”?

Người áo đen đột nhiên nhảy chồm lên, quay người lại chĩa kiếm ra. Chiêu kiếm này vừa nhanh vừa chính xác, hàn quang vừa nhấp nháy là mũi kiếm đã đến trước mặt. Tất Nhất Lôi tuy thân thể mập mạp nhưng động tác lại cực kỳ nhanh nhay, tay phải liền đưa đồng nhân lên đỡ kiếm.

Người áo đen bị chấn động, cổ tay đau đớn, biết đối phương sức mạnh vô cùng nên không dám ứng chiến, xoay kiếm lại đâm tới Đàm Thừa Thiên. Họ Đàm vội vã né qua, người áo đen bèn nhảy ra khỏi lao.

Cố Kim Tiêu la lên: “Đừng đuổi nữa, cướp người quan trọng hơn”.

Trong lúc giao đấu, bọn cai ngục đã tỉnh dậy, biết có người cướp ngục, lập tức đại loạn. Tất Nhất Lôi chặn cửa nhà lao, hét lên: “Anh em nhanh chóng giũa đi, ta cản ở đây”. Ngôn Bá Càn và Cố Kim Tiêu đều lấy giũa ra, chỉ vận sức chốc lát đã giũa đứt sợi dây xích đang khóa tay chân Dư Ngư Đồng.

Ngôn Bá Càn nắm lấy mạch môn của Dư Ngư Đồng, cùng Bành Tam Xuân khiêng chàng rời khỏi nhà lao. Bọn binh sĩ, nha dịch chạy đến cản trở đều bị Tất Nhất Lôi múa đồng nhân đánh cho bị thương. Mọi người thấy hấn hung dữ không dám đến gần, chỉ đứng xa xa hò hét.

Cố Kim Tiêu đi trước mở đường. Tống Thiên Bảo, Đàm Thừa Thiên đi sau đoạn hậu, ôm lấy Dư Ngư Đồng vượt tường nhảy ra. Lúc này phía ngoài nhà lao đã có một đại đội quân sĩ canh giữ, đao thương đưa lên tua tủa bao vây cả nhóm. Cố Kim Tiêu, Ngôn Bá Càn, Bành Tam Xuân chia nhau giao chiến, lập tức đả thương mấy người. Quan binh cậy đông người, hò hét tiến lên.

Đang hỗn chiến, đột nhiên trên đầu tường có một bóng đen bay tới kế bên Dư Ngư Đồng. Đàm Thừa Thiên tiến ra ngăn cản. Người kia vung tay một cái, Đàm Thừa Thiên lập tức cảm thấy trước ngực đau nhói, hình như đã trúng ám khí gì đó. Hấn không kêu la gì được, khom người quy xuống, Tống Thiên Bảo ngăn ra một

chút, người kia đã kéo Dư Ngư Đồng đi.

Tống Thiên Bảo la lên: “Sư phụ! Hắn... hắn chạy rồi”!

Dư Ngư Đồng không vội chạy mà cúi xuống đất, gấp rút vẽ ký hiệu gì đó. Ngôn Bá Càn phóng tới, nhưng bên cạnh có một kiếm đâm tới, hắn phải đưa cương hoàn toan khóa lấy thanh kiếm đó. Kiếm pháp của người kia cực nhanh, lập tức biến chiêu.

Chưa tới hai chiêu, Dư Ngư Đồng đã lôi được một tên võ quan xuống đất rồi phi thân lên ngựa, quát lớn một tiếng xông tới trước mặt Ngôn Bá Càn. Hắn vừa né sang một bên, Dư Ngư Đồng đã kéo tay của người sử kiếm nhắc bổng y lên. Hai người cưỡi chung một ngựa chạy về hướng tây.

Lúc này Tất Nhất Lôi đã vội vã chạy ra ngoài. Thấy Dư Ngư Đồng trốn thoát, hắn vừa chửi mắng thầy trò Ngôn Bá Càn vô dụng vừa la lớn: “Đuổi theo”.

Bành Tam Xuân và Tống Thiên Bảo cùng xốc nách Đàm Thiên Thừa chạy theo con ngựa của Dư Ngư Đồng. Bọn này đi rất nhanh, được vài dặm đã bỏ xa quan binh lại sau lưng. Đám quan quân sai dịch thấy không sao đuổi kịp nữa, bèn kéo nhau trở về.

Đuổi nhau một hồi, công phu đã phân cao thấp. Tất Nhất Lôi chạy đầu, Cố Kim Tiêu cách hắn không xa lắm, còn Ngôn Bá Càn lùi lại phía sau, Bành Tam Xuân càng bị bỏ xa hơn nữa. Thì ra Tất Nhất Lôi tuy sống sung sướng ở Liêu Đông mà công phu vẫn không giảm, khinh công rất khá.

Đường núi ngựa đi không tiện, một ngựa chở hai người mà cũng không phải là ngựa tốt, nên Tất Nhất Lôi càng đuổi càng gần. Trong bóng tối, con ngựa bỗng bước vào một cái hố dọc đường. Chân trái nó khuỵu xuống, hất Dư Ngư Đồng ra trước.

Dư Ngư Đồng lộn một vòng, nhẹ nhàng đáp xuống. Người kia vội vã kéo dây cương, con ngựa hí lên một tiếng nhưng không đứng dậy được, xương chân của nó đã bị gãy rồi. Người kia thấy Tất Nhất Lôi đến gần bèn phi thân xuống ngựa, dắt Dư Ngư Đồng chạy đi. Được mấy bước thì thấy một hang động, hai người bèn chui vào đó. Dư Ngư Đồng cất tiếng than: “Lý sư muội! Muội lại cứu ta nữa rồi”.

Người mặc áo đen đó chính là Lý Nguyên Chỉ. Nàng bám theo đoàn người Hồng Hoa Hội nhưng không thấy Dư Ngư Đồng, suy nghĩ một lúc đoán được chàng đi đường thủy, nên men theo bờ sông Hoàng Hà mà hỏi thăm đến đây. Tới Mạnh Tân, nghe thấy trà quán tửu lâu nào cũng bàn tán chuyện một tú tài xấu xí bắt cóc Tôn Đại Thiện Nhân, nên giữa đêm tối đây cướp ngục. Tên ngục tốt bị bịt miệng là kiệt tác của nàng.

Lý Nguyên Chỉ cứu được Dư Ngư Đồng ra, trong lòng mừng rỡ, bèn bảo Dư Ngư Đồng nằm xuống nghỉ ngơi, còn mình canh gác nơi cửa động. Dư Ngư Đồng ngồi xuống, nhìn tấm lưng thon mà cảm khái vô cùng. Một cơn gió lạnh thổi qua, chàng thấy mỹ nhân run rẩy bèn cởi trường bào ra khoác lên người nàng. Từ khi

quen biết vị đại ca này, đây là lần đầu tiên Lý Nguyên Chỉ được chàng trìu mến. Nàng không nén nổi, quay lại mỉm cười với chàng một cái, từ đầu đến chân đều cảm thấy ấm áp lạ thường.

Nàng toan mở miệng thì đột nhiên có tiếng gió rít lên. Dư Ngư Đồng thấy nàng không phát giác bèn đưa tay đón bắt ám khí. Chàng chụp được mũi tên tre, vội kêu lên: “Cẩn thận ám khí”.

Lời còn chưa dứt, bên ngoài lại bay vào một viên phi hoàng thạch. Dư Ngư Đồng nghiêng người né tránh rồi nghe phía ngoài có người lớn tiếng: “Gian tặc! Mau ra đây để lão gia khỏi phải động thủ”.

Mấy bóng đen đang tiến tới cửa động. Dư Ngư Đồng cầm đuốc tên phóng trở ra. Một người la lên đau đớn rồi nhảy lùi, thì ra Bành Tam Xuân vừa trúng phải tên.

Bọn Tất Nhất Lôi biết địch tối ta sáng nên không dám tới gần, chỉ dùng đủ loại ám khí tới tấp phóng vào động. Dư Ngư Đồng cùng Lý Nguyên Chỉ ép sang một bên, nhặt lấy phí tiêu rơi vãi dưới đất, để địch đến gần thì phóng trả.

Lý Nguyên Chỉ tựa sát người vào Dư Ngư Đồng. Tuy tình thế nguy cấp nhưng nàng lại cảm thấy đây là một cảnh giới rất đẹp mà mình chưa bao giờ gặp. Trong động thì lạnh lẽo âm u, tắm tối dơ bẩn, ngoài động thì cuồng địch bao vây tấn công, nhưng nàng lại cảm thấy ấm áp yên bình hơn cả buồng khuê trong đề đốc phủ.

Dư Ngư Đồng khẽ nói: “Làm sao chúng ta ra ngoài đây”?

Lý Nguyên Chỉ mỉm cười đáp: “Cần gì phải ra ngoài? Dù sao thì chúng cũng không tấn công vào đây được”.

Dư Ngư Đồng lo lắng hỏi: “Khi trời sáng thì sao”?

Lý Nguyên Chỉ nghe giọng chàng có vẻ lo lắng, bèn đáp: “Được, để muội nghĩ cách... Hừ, ám khí lại đến rồi”. Dư Ngư Đồng vội lùi ra sau, một cây tiểu cương xoa ghim ngay dưới đất, kế bên chân chàng.

Cố Kim Tiêu phóng thêm hai cây tiểu cương xoa nữa rồi múa điệp hồ xoa bảo vệ trước mặt, xông đến cửa động.

Lý Nguyên Chỉ đưa tay lên, phóng ba mũi phù dung kim châm. Loại ám khí này nhỏ xíu, trong bóng tối rất khó tránh né. Thủ pháp phát châm của nàng cũng chưa đến mức cao siêu, nên Cố Kim Tiêu phát hiện kịp thời, rút đầu lại một cái, chỉ bị một mũi ghim vào tóc, làm trầy da đầu một chút. Đầu hấn nhói lên một cái, nghĩ rằng loại ám khí nhỏ bé này chắc phải có độc, bèn kinh hãi nhảy ra, rút kim xuống soi thử. Hấn thấy máu dính trên kim châm không phải màu đen, biết không có độc nên mới yên tâm trở lại.

Tất Nhất Lôi đón lấy kim châm, ngó qua rồi kêu lên: “Trên đầu của lão tam cũng chính là loại kim châm này. Thì ra hung thủ giết lão tam chính là tên tú tài

gian tặc đó”.

Năm xưa Tiêu Văn Kỳ bị Lục Phi Thanh dùng kim châm đâm mù hai mắt, mấy năm sau người ta mới phát hiện thi thể hẩn trong sơn cốc. Lúc đó da thịt đã tan rữa hết rồi, chỉ nhận ra nhờ binh khí và y phục. Da thịt trên mặt hẩn tiêu hết, lộ ra mấy mũi kim châm dính trên xương đầu. Hôm đó Lục Phi Thanh phóng một nắm kim châm vào mặt Tiêu Văn Kỳ, đã lấy lại phần lớn những mũi đâm lút vào xương thì không sao nhổ ra được. Hàn Văn Xung viết thư đã tường thuật lại hình dạng kim châm. Nào ngờ người giết Tiêu Văn Kỳ ngày trước không phải là Dư Ngư Đồng, mà người phóng kim châm đả thương Cố Kim Tiêu ngày nay cũng không phải là Kim Dịch Tú Tài nốt.

Họ Tất và họ Cố giận dữ vô cùng, nhưng lại sợ kim châm lợi hại nên không dám đến gần cửa động.

Lý Nguyên Chỉ đưa mắt nhìn ra ngoài động, vừa đề phòng kẻ địch vừa nói với Dư Ngư Đồng: “Huynh... huynh tránh né muội hay sao? Chẳng lẽ huynh ghét muội ư”?

Dư Ngư Đồng nói: “Lý sư muội! Muội nói vậy để làm chi? Chúng ta thoát khỏi đây rồi hãy nói”.

Lý Nguyên Chỉ im lặng hồi lâu, lại hỏi: “Tại sao lúc đó huynh tránh né muội”?

Dư Ngư Đồng nghe trong giọng nói có phần khổ sở nên cũng hơi động lòng, cảm thấy áy náy khó chịu.

Đột nhiên nghe “Vèo” một tiếng, một ngọn đuốc văng vào trước cửa động. Dư Ngư Đồng ngơ ngác, trong ánh đuốc nhìn thấy vẻ mặt của Lý Nguyên Chỉ đang oán trách mình, nước mắt giàn giụa. Khuôn mặt trái xoan hồng hào dưới ánh đuốc lại càng kiều diễm.

Lý Nguyên Chỉ la lên: “Chúng muốn xông khói vào đây”. Nàng định dập tắt ngọn đuốc nhưng ám khí phóng tới rào rào, đành phải lui lại. Không ngờ nàng đoán đúng. Bọn Ngôn Bá Càn và Tống Thiên Bảo đã đem không ít cỏ tới trước cửa động, quăng vào ngọn đuốc đó. Khói nồng nặc lập tức bay lên, theo chiều gió ùa vào trong động, khiến hai người không ngừng ho hắng. Không bao lâu thì lửa tắt, nhưng khói lại càng dày đặc hơn.

Lý Nguyên Chỉ biết không thể trốn trong sơn động này được nữa, bèn bảo: “Huynh giữ cửa động một lát”. Nàng đưa cho Dư Ngư Đồng thanh kiếm, rồi lùi ra sau lưng chàng

Dư Ngư Đồng nghe sau lưng mình có tiếng quần áo sột soạt, nhưng không rõ nàng đang làm gì. Chàng vừa quay đầu lại nhìn một cái, Lý Nguyên Chỉ đã la lên: “Huynh quay ra ngay, không được nhìn”.

Trong màn khói bay mù mịt, Dư Ngư Đồng đã kịp thấy nàng đang cởi áo

ngoài, không khỏi ngạc nhiên. Bây giờ đôi mắt chàng đã bị khói xông mờ hẳn, chảy nước mắt không ngừng nhưng vẫn cố giương lên.

Lý Nguyên Chỉ bước ra lấy lại trường kiếm, ném một chiếc áo lên người chàng rồi bảo: “Mặc vào nhanh lên”!

Dư Ngư Đồng muốn hỏi, nhưng Lý Nguyên Chỉ hối thúc: “Mặc nhanh lên đi, mặc nhanh lên đi”! Thấy Dư Ngư Đồng đã mặc xong, nàng liền giao thanh kiếm cho chàng.

Khói đã bớt hẳn, rồi lại có một ngọn đuốc quăng tới. Lần này ngọn đuốc cháy mạnh, soi sáng cả một vùng sơn động. Lý Nguyên Chỉ nói: “Chúng ta chia nhau rời khỏi đây. Huynh nhất định không được đi theo muội”.

Không đợi Dư Ngư Đồng trả lời, nàng đã ra tay xông thẳng ra ngoài. Dư Ngư Đồng kinh hãi, đưa tay muốn kéo lại nhưng không kịp.

o O o